

Sládkovič

Gojковић: Зауостављен Гли раст броја оболелих

дња 24 часа тестиране особе, а коронавирус је код њих 409. Преминуло пацијената. План Кризног крајински секретар за Зоран Gojковић навео је ренутку у Србији због хоспитализовано 4.575

морталитета, предочио је он додао је наша земља фактич прва изашла из тог круга. Друге земље су, према његовим речима, много теже поднеле тај први круг епидемије и имају већу смртност.

Како је истакао, када се говори о морталитету, Србија је једна од најуспешнијих земаља, много успешнија од развијенијих држава света. Према његовим речима, национални интерес свих држав

важније да наставимо да поштујемо мере, јер је то начин да се смањи број новооболелих, истакао је Gojковић, поручивши да су и даље ризична групна окупљања и кризни центри.

Gojковић нагласио да у кризном штабу државе доминантни стручњаци са института за јавно здравље и медицинских факултета у Београду, Новом Саду и Нишу али да су апсолутно отворени за чужеродену помош и

Одговарајући на питање новинара о вакцинацији против ковид-19 Зоран Gojковић је нагласио да је, уколико се не пронађе лек за ову болест, вакцинација кључна ствар. Да би сви у друштву требало да буду јединствени по том питању, он је апеловао на све здравствене раднике, медије и читаоце јавност да се што више разговара о вакцинацији, напоменувши да је Министарство здравља сигурно пронаћи начин да аргументовано и на научним чињеницама покажу шта вакцинација заправо значи. Према његовим речима, држава ће пратити светске стандарде и набавити оно што је најбоље, најквалитетније и најсигурније.

само у једно од две недеље стиранје на лубе. Стало је повећање да стоје на једно Све особе процени лекари да је вакцинација, и платно тест додала да контролни ПЛ

је нагласио да је у овом у Србији стабилизован међу број пацијената х у болници и оних који ају, зауостављен је нагли новооболелих у читавој зема његовим речима, јошка ситуација у Војводини у читавој Србији може верисати као неповољна.

3 новооболелих у ини у последњих дедељу дана, е у Новом Саду

је од 723 ла у покрајини у последњу дана, 367 само у лу. То је као велики спонорацији за транс

а с и у вези, покрајетар је навео Сремску, Сомбор,

је, поводом навода авствене организације уација на Западном рињавајућа, оценио да ности различитих зери против ковид-19 ити када се епидемија е овог региона су се

У КЦВ 300 пацијената, у Војној болници 25

- У Клиничком центру тренутно се лежи 300 пацијената код којих је потврђено да су оболели од ковид-19. Од тога код 20 пацијената са обостраном стање, лечење се одвија применом је Клинички центар Воводине.

Како наводи, у Војној болници 25 пацијената код којих је потврђено ковид-19. Напомињемо да се код великог броја ових пацијената који су оболели од болести на тежију клиничке слике уз осталу лекари интензивна кисеоничка потпора. Најважније да је обавезно придржавати заштитних мера, што подразумева ношење одржавање одговарајуће дистанце између особа и дезинфекција руке, као и избегавање великих сакупљања у затвореном простору.

ственом систему јесте да се капацитети болнице увеличавају да се на најбржи начин оне врате у нон ковид режим рада.

Он је прецизирао да је највећи број заражених коронавирусом и да је сада потребан јединствен и солидаран наступ јер се Србија налази на развојној историјској прекретници, а здравственим радницима потребно је да ојачају достојанство и да буду дорасли времена у коме живе. Директорка Института за јавно здравље Србије "Др Милош

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић нагласио да у Србији ста однос између болнице и о се отпуштају пацијенти раг броја на корона вирус. Према његовим речима, првенствено се одвија вакцинација у Војводини, као и у читавој Србији и креативности као недово

Gojковић: Зауостављен Нагли раст броја оболелих

У Србији ПРЕМИНУЛО ЈЕ 409 НОВИХ СЛУЧАЈЕВА КОВИДА.

Damjan Kalko

Milí čitatelia,
pred Vami je ďalšie, jarné číslo časopisu Sládkovič. Toto číslo sme sa rozhodli sčasti venovať pandémie koronavírusu a sčasti vlastnej próze a poézii našich žiakov, tiež odmeneným prácam našich žiakov na literárnom súbehu Čo dokáže pekné slovo 2020, ktoré organizuje Národnostná rada slovenskej národnostnej menšiny. Je tu i rozhovor s oceneným žiakom našej školy, Andrejom Dudášom, ako i rozhovor, ktorý naša žiačka, Jana Švecová, urobila s našou bývalou žiačkou, teraz študentkou, Petrou Častvenovou, ktorá tiež počas školenia na našej škole písala a ešte stále píše poéziu, ktorú žiaci radi čítajú a recitujú. Na záver Vám ponúkame Dobroducháreň, novú rubriku v časopise, v ktorej do budúcnosti budeme pravidelne uverejňovať poučenia z jazyka. Dobroducháreň má svojskú formu, formu dialógu. Je to preto, lebo v takej forme slúži ako scenár pre rovnomenné vysielanie v slovenskej reči v rámci Školského programu RT Vojvodina. Prajem Vám veľa zdravia.

V mene redakcie časopisu Sládkovič,
s pozdravom,
šéfredaktor časopisu Sládkovič,
Damjan Kalko III.b

Výučba počas pandémie koronavírusu

Piatok, 13. Nie som poverčivá, ale predsa som sa bála, že sa v tento deň stane niečo zlé. Bol to posledný, nech tak poviem, normálny deň v škole.

Všetko sa to začalo ešte v ďalekej Číne. Koncom 2019. roku sa objavil nejaký vírus, ktorý bol vtedy odolný na teplotu, deti ho nemohli dostať a bol veľmi ďaleko v Číne. Ale niekde koncom februára sa začalo o tomto víruse veľmi hovoriť aj tu, u nás. Začal sa šíriť a onedlho 15. marca náš predseda vyhlásil núdzový stav. V tom momente som bola šťastná, ale neuvedomila som si, čo to všetko prinesie. Dva týždne sa pripravovala online výučba, ktorá mala byť do mája. Onedlho nám začali prichádzať úlohy, ktoré sme mali vypracovať, nejaké prednášky vypočuť, odpovedať na otázky a niečo sa aj naučiť. Páčil sa mi tento spôsob výučby pokiaľ som nepochopila, že vlastne väčšinu vecí odrobím mechanicky a nenaučím sa to. Získané vedomosti boli minimálne. Najhoršie na tom bolo to, že sme sa nemohli stretávať s kamarátkami a mali sme iba ohraničený čas na to, do koľkej sme mohli byť na ulici alebo v kaviarni. Rúška sa nám pomaly stali každodennosťou. Umývanie rúk a spotreba mydla sa zväčšila určite viac ako o polovicu. Médiá stále poskytovali informácie, ktoré sme ani my nevedeli odhadnúť, či sú správne alebo sú len nejako reprodukované, tak aby vyvolali strach a paniku u ľudí. Iste najviac práce mali zdravotní pracovníci, ale myslím si, že aj psychológovia a psychiatri. Aj keď sme odolávali koronavírusu, nemohli sme odolať nátlakom médií, ale aj samým ľuďom. Online výučba prebiehala celkom dobre, iba s menšími prestávkami za Veľkú noc. Tohtoročná Veľká noc nemala to svoje čaro, lebo sme mali víkendovú karanténu. Aj napriek všetkým opatreniam a karanténe, koronavírus neprestal. Aj ďalej bolo dosť nakazených a mŕtvych. Po troch mesiacoch online školy začali prázdniny. Leto, teplo, ale koronavírus bol stále prítomný. Pomaly sme začali pochybovať, či vôbec lekári vedia, čo je koronavírus. Moja interpretácia a vysvetlenie je, že je koronavírus umele vytvorený, úloha mu tiež nie je veľmi známa, ale myslím si, že za úlohu má najprv vyvolať paniku a potom aj znížiť počet obyvateľov Zeme. Ľudia celkom zabudli na prírodu. Začali ju čoraz viac znečisťovať a ničiť. Možno si niektorí uvedomili v karanténe, čo znamenajú na prvý pohľad celkom obyčajné, každenné veci človeka. Uvedomila som si, čo znamená byť slobodný, slobodne sa pohybovať, slobodne dýchať. Uvedomila som si, čo znamená rodina, kamaráti a čo vlastne znamená škola.

Škola nie je iba ustanovizeň, v ktorej sa učí. Je to omnoho viac. Je to priestor na to, aby sme si vyjadrili svoje názory, prejavili svoj talent, schopnosti, uvedomili si svoje prednosti a nedostatky. Je to miesto, ktoré nás usmerňuje na to, čo nás čaká ďalej v živote. Je to miesto, kde možno stretnúť lásku a nájsť si skutočné priateľstvo.

Škola nie je iba škola. Je omnoho viac ako sme očakávali. Keď sa na to pozrieme z iného uhla, je to náš druhý domov, v ktorom trávime väčšinu času svojho života. Je to miesto, kde sme sami sebou.

Ema Turanová 3.b

Každý rok sa nám očakávanie pre nasledujúci rok zvyšuje čoraz viac. Tešíme sa na nový rok v nádeji, že bude lepší než predchádzajúci a že nám prinesie viac zdravia, úspechov a pekných spomienok. Samozrejme, že toto bol prípad aj pre tento rok a nemohli sme si ani len predstaviť, čo nás čaká v 2020. roku.

Nechcem aby to vyznelo ako kliše, ale tento rok som si úprimne myslel, že bude jeden z najlepších doteraz, lebo som bol pyšný na situáciu, v akej sa nachádzal môj život. Mal som presne všetko to, po čom som vždy túžil - oza-jstných kamarátov a aspoň štipku lásky voči sebe. No odpoveď Univerza na môj pozitívny pohľad na svet musela byť zničená a požehnal nás koronavírusom.

Hoci bolo aj pozitívnych aj negatívnych vecí ohľadom Covidu-19 (zväčša negatívnych), mne tento vírus dal času spoznať seba ako osobu ešte viac a prinútil ma uvedomiť si, koľko mám byť vďačný pre ľudí a veci, ktoré mám. Zistil som, že som možno nie taký introvert, lebo tým, že som nevidal kamarátov (iba blízku rodinu) celé mesiace, mi narobilo škodu. Nepochopíte ma zle, milujem svoju rodinu taka, aká je, ale sa ani s jedným členom rodiny si nikdy nebudem rozumieť tak, ako si rozumiem s kamarátmi.

Dôležitá vec, ktorú Covid-19 absolutne zmenil za 180°, je škola a spôsob výučby. Online výučba je definitívne jedna z pozitívnych vecí a mne osobne veľmi zodpovedala, lebo som niekto, kto má rád pracovať, keď mu to zodpovedá a môžem si rozdeliť kedy, čo a ako urobím. Kýmkoľvek mi zodpovedala takáto výučba, vedomí som si bol toho, že budem mať obrovskú dieru vo vedomostiach, keď ide o látku, ktorú sme spracovali počas online výučby, lebo som, napodiv (ako aj veľká väčšina žiakov), učivo zasielal takmer pred koncom lehoty, a nič som sa neučil pre seba, ale preto, že som musel.

Nejaká malá časť mňa dúfala, že sa ani od septembra nevrátíme do školských lavíc, ale zase mi len chýbalo vidieť spolužiakov, stretnúť sa s nimi, porozprávať. Pamätám sa, že mi na prvý pohľad kombinovaný spôsob navštevovania školy nevyzeral tak zle, ale teraz, po dlhšej časovej lehote plynutia tohto pekla, môžem otvorene povedať, že by som radšej mal normálnu výučbu. Pre mňa ako osobu s veľmi malou motiváciou na prácu mi tento spôsob najťažšie padá, lebo necítim nátlak chytiť sa učiť počas týždňa online výučby. Áno, je to môj osobný problém, ale túžim iba po tom, aby sa veci vrátili tam, kde boli pred pandémiou.

Daniel Fábry 3.a

Stalo sa vám už niekedy, že ste si uťahovali z niečieho nešťastia, a nakoniec sa Vám stalo to isté? Tak by som ja opísala túto pandémiu, lebo z môjho aspektu je to presne to, čo sa aj stalo.

Keď sa v Číne objavil koronavírus, najprv mnohí z nás nevedeli, aké seriózne to vlastne je. Mnohí z nás si z toho aj uťahovali, lebo si mysleli, že je to niečo, čo po nás nepríde. Ale stal sa presný opak. Vírus sa začal mimoriadne šíriť a nik na to nebol pripravený.

Je to definitívne nejaký šok, keď v jednom okamihu svet funguje celkom normálne, a v druhom okamihu sme všetci zatvorení vo vlastnom dome. Pamätám sa, že sme v škole pozorovali, koľkí ľudia v Srbsku majú vírus. Chceli sme, aby sme nešli do školy, ale bol to čudný pocit, keď sa to naše želanie aj splnilo.

Byť zatvorený v dome niekoľko mesiacov a minimálne vychádzať von mi najprv pripadlo ako splnený sen. Výučba prostredníctvom internetu bola taktiež ako splnený sen, aspoň spočiatku. Mysleli sme si, že s takou výučbou bude minimálne práce a maximálne oddychu, ale bol to jeden veľký omyl.

Spočiatku sme nikto nevedeli, ako čo funguje. Učenie iba doma, preverovanie cez internet a robenie množstva prezentácií bolo veľmi náročné. Niektoré elementy z látky sa museli eliminovať, aby sme sa naučili aspoň nejakú podstatu zo všetkého. Tým vlastne, nanešťastie, zostala jedna dostatočne veľká diera v našich vedomostiach.

Mesiac prešiel a iba vtedy začali veci trochu lepšie fungovať. Myslím si, že sme všetci mali s týmto trampoty; profesori, ktorí museli sedieť pri počítači po celé dni, aby s aim podarilo čo lepšie vysvetliť žiakom učivo a žiaci, ktorí mali dvakrát viac práce a učiva, ale predovšetkým problémy s chápaním učiva.

Ešte horšie je aj teraz, keď je výučba kombinovaná. Byť jeden týždeň v škole a jeden doma sa ukázalo nepraktické a komplikované. Ak výučba cez internet bola ťažká, takáto výučba je ešte ťažšia.

Myslím si, že na začiatku pandémie svet urobil dobre. Všetko sa zatvorilo, aby sa vírus nerozšíroval. Zmenšili sa možnosti, aby prišlo k veľkému počtu chorých. Viem, že to chceli urobiť aj od septembra, lebo sme všetci pochopili, aká ťažká je online výučba, ale toto, čo teraz urobili, je omnoho horšie. Najlepšie by bolo, aby sme alebo chodili do školy všetci, alebo nikto, lebo sa ešte stále medzi sebou stýkame a opatrenia, najmä v základných školách plných detí, sa ťažko udržiavajú.

Ak by som bola úprimná, táto pandémia je aj zlá, aj dobrá vec. Zlá preto, lebo mnoho ľudí zomrelo, a žiakom odobrala množstvo vedomostí, a dobrá z toho dôvodu, lebo toto všetko bola pre nás nová skúsenosť, na ktorú si iste budeme spomínať. Taktiež nás ako ľudí viac spojila, ak nie fyzicky, tak iste psychicky.

Minulý rok o tomto čase sme si vôbec nevedeli predstaviť, čo nás čaká v roku 2020 a 2021. Pamätám sa, že mi mama poslala SMS-ku, v ktorej písalo, že v Číne sa zjavil nový vírus, ktorý je aj smrteľný. Necítila som sa ohrozená, lebo predsa to bolo len v Číne. Ako však čas plynul, nakazenie vírusom sa čoraz viac rozširovalo a tak prišlo aj po Srbsko. Keďže sme na TV obrazovkách videli, ako dopadla situácia v iných štátoch, mali sme byť na to veľmi dobre pripravení. V iných štátoch, keď bolo 50 nakazených, sa uzatvárali školy, reštaurácie, kluby a ostatné, no v Srbsku už bolo 100 nakazených ľudí, a nič sa v tom zmysle nerobilo. Boli sme nahnevaní, lebo sme museli chodiť do školy počas tak veľkej pandémie. Konečne už prišiel ten 15. marec a konečne aj u nás rozhodli zatvoriť školy, reštaurácie a kluby. Pre nás žiakov to znamenalo len jedno: „Máme prázdniny!“. Prvý týždeň to aj vyzeralo ako prázdniny, ale ako čas plynul, naše ministerstvo sa rozhodlo, že výučba bude prebiehať online. Aj ďalej sme všetci boli šťastní, lebo sme nemuseli chodiť do školy. Výučba počas pandémie sa mi páčila, lebo som nemusela každé ráno vstávať do školy. Učila som sa, kedy a ako som chcela.

Moja online škola vyzerala tak, že ráno, keď som vstala, vzala som si notebook a z teplej postele som si robila domáce úlohy. Keď sme zistili, že v online škole budeme mať aj preverovania, v hlavách nám odznelo iba: „Ako to bude vypadáť?“ Neskôr nám to profesori všetko vysvetlili, a už nám to bolo jasnejšie. Na sociálnych sieťach sme mali skupinu, v ktorej sme si navzájom pomáhali pri domácich úlohách a pri preverovaniach.

Chýba mi online škola a myslím si, že by znovu mohli zatvoriť školy a povedať nám, že vyučba bude prebiehať online. Taká správa by azda každému žiakovi zlepšila deň a možno aj tieto podľa mňa „biedne“ roky 2020 a 2021.

Ksénia Rybárová 4.b

Bol to obyčajný nedeľný večer. Spolu s otcom som pozerala som televíziu. Otec sa pozastavil na programe živého vysielania, v ktorom hovoril predseda Srbska o opatreniach koronavírusu.

Keďže vyhlásil núdzový stav, v nasledujúcich dňoch sa zrušila výučba v škole. Onedlho sme dostali pokyny od triednej profesorky ako bude prebiehať výučba online. Cez webovú stránku sme sa mali prihlásiť do Google učební alebo sme sa s profesormi spojili cez e-mail. Bolo to pre mňa veľmi neobyčajné, že sedím doma za počítačom a robím si úlohy, ktoré potom zašlem profesorom. No nebolo ťažko zvyknúť si na to, že sa nebudú písať žiadne testy, či písomky. A aj kvôli tomu som učenie nechala tak trochu bokom, aj keď som vedela, že ma to raz dobehne. Čas plynul rýchlo a blížil sa čas, kedy sme sa znovu mali posadiť do lavíc, no tentoraz aj s rúškami na tvárach. Asi pre všetkých to bolo nezvyčajné a možno ešte stále aj je, no musíme dodržiavať a akceptovať opatrenia. Ikeď teraz do školy chodíme podľa modelu kombinovanej výučby, možno je len otázkou času, kedy a či sa nevyskytne ďalšia vlna tejto pandémie a my sa vrátíme späť k výučbe online, doma. Najviac to asi závisí od nás, ľudí, ktorí budú nosiť rúška a taktiež budú dodržiavať dištancu a hygienu rúk.

A tak sa zrazu obyčajné a pokojné dni zmenili na nepokojné a plné ani nie tak príjemných prekvapení.

Sara Andrášiková 2.a

Spisovateľ, ktorého rada čítam

Knihy sú veľmi vzácne veci. Niektorým môžu pomôcť v učení, niektorým zabudnúť na problémy v živote.

Knihy sú všade. Ja sama som veľká fanúšička kníh. Celá moja izba je plná kníh. Na každej polici, na každom voľnom mieste sa nachádza kniha. Aj keď už takmer nemám voľné miesto na nové knihy, vždy nejakým spôsobom pribudnú a miesto, kde ich uložíť, sa nájde. Spisovateľ, ktorý zaujal moju pozornosť je Dan Brown. Ma veľmi zaujímavý štýl písania. V jeho dielach od začiatku do konca vládne napätie. Medzi všetkými jeho knihami najkrajšia a najzaujímavejšia je Da Vinciho kód. Tento autor napísal ešte štyri knihy s podobnou tematikou. Téma jeho diel je, ako veda vplýva na náboženstvo. V knihe Da Vinciho kód muž spolu s jednou ženou hľadá predmet, ktorý by im pomohol zrušiť náboženské učenie. Dej románu sa začína v Paríži s jedným špecifickým odkazom, že starý otec tej ženy bol členom tajnej spoločnosti a že ona musí nájsť ten predmet. Dej diela pokračuje v uliciach Paríža, v starom paláci a v Londýne v templárskej cirkvi. Koniec je veľmi zaujímavý a nečakaný, o to je kniha pre mňa lepšia. Plná je mystických hesiel a odkazov. Je to prelínanie minulosti a súčasnosti.

Ostatné knihy tohto autora sú taktiež veľmi zaujímavé. Prečítala som ešte dve, ale táto sa mi nateraz zdá byť najzaujímavejšia. Najkrajší pocit, keď čítam knihu je ten, že cítim, že sa aj sama sa nachádzam tam, kde sa nachádzajú hrdinovia. Cítim, ako bežím po uliciach Paríža a cítim vôňu starého paláca. Myslím si, že mnohí čitatelia cítia to isté.

Ivona Marčoková 3.b

Spisovateľka, ktorú rada čítam

Najprv som dosť dlho uvažovala nad tým, ktorú spisovateľku rada čítam. Zvolila som si dve spisovateľky, Becky Albertaliiovú a Zuzku Šulajovú.

Od B. Albertaliiovej som čítala knihu, ktorá je preložená z angličtiny do srbčiny a volá sa Ja, Simon...proti pravidlám Homo sapiens. Je to skvelá kniha, má názor na gay komunitu. Viem, že veľa ľudí to nepodporuje, ale je ich viac ako tzv. „straight” ľudí. Vlastne, ide o to, ako si Simon písal s „neznámou” osobou z jeho školy prostredníctvom e-mailov. Dlhho nevedel, kto je ten chalan. „Neznámy” dlho nechcel prezradiť svoju identitu, lebo sa bál, ako zareaguje škola a okolie. Simon mal veľmi dobrých kamarátov, ktorým dôveroval, a tak asi v polovici knihy sa priznal, že kým vlastne je. Rodičia ho spočiatku odsudzovali, ale ho prijali. Jeden večer ho kamaráti zobrali do klubu, v ktorom boli jemu podobní. Nebola by to kniha, keby si tam niekoho nenašiel. Chlap bol pomerne starší a rozumnejší. Zakončilo sa skôr než vôbec niečo i začalo. Chlap Simona opil, nuž ho kamaráti priviedli domov. Doma mal potom domáce väzenie, lebo prišiel v opitom stave. Nasmel ísť nikde, len do školy. Mal viac času na odhalenie „neznámeho”. Po nejakom čase si navzájom začali prezrádzať, čo majú radi, akú hudbu počúva, nakoniec mu „neznámy” daroval tričko so Simonovou obľúbenou kapelou. Dlhší čas prešiel, kým odhalil, že v tričku sa nachádza lístok s odkazom. Bol tam napísaný text s číslom. Dej knihy sa končí tak, že sa oni dvaja spoznajú a zamilujú a tvoria krásny pár.

Kniha sa mi páčila, lebo som si uvedomila, ako to takíto ľudia majú v živote ťažké. Uzavrela som, že ich netreba odsudzovať, aj to sú predsa ľudia a vedia byť veľmi ohľaduplní a sú bez výčitiek a predsudkov.

Druhá kniha, ktorú som si zvolila opísať, sa volá Dievča z minulosti a napísala ju slovenská autorka Zuzka Šulajová. V tejto knihe sa odohrávajú dva paralelné deje – dva životy Izabely. Izabela má dvojičku Mišku, ktorá jej pomáha v reálnom živote. Izabele sa snívajú sny, ktoré sú pomerne reálne a emotívne. V sne bola dvorná dáma kráľovnej Alžbety, mala najlepšiu kamarátku Bessy, ktorá otehotnela s kráľovnej milencom. Keď sa vzali, boli vyhnaní z kráľovstva a zakončili vo väzení. Izabela sa v sne volala Elen Cecilová, bola dcéra Williama Cecila. Dej sa odohráva v 16. storočí v paláci Hampton Court. Elen bola sľúbená Francúzovi Philip de Marcias, ale musela počkať asi rok, kým by si po ňu prišiel. Medzičasom, Elen chodievala na koni do dedinky vedľa paláca. Tam spoznala Sarah, ktorú si obľúbila a stali sa najlepšimi kamarátkami. Sarah mala brata a bratranca, ktorí slúžili kráľovnej Alžbete na mori. Elen sa zamilovala do jej brata, volal sa sir Francias Drake. V ceste im stál bratranec, sir John Hawkins. Po nejakom čase odbehli z kráľovstva a založili si rodinu. Hawkins ich udal, lebo miloval Elen a myslel si, že sa tak všetko vyrieši. Elen a Drake mali dieťa, ktoré zomrelo od zimy, kým ich prepravovali do paláca. Drake bol zavraždený a Elen umrela od žiaľu a bolesti. Reálny život, paralelný dej, autorka v knihe šikovne prepojila s týmto snom.

Kniha sa mi páčila, lebo bola plná nečakaných obrátov v paralelných dejoch, fantastiky a mystiky. Odporúčam všetkým čítať túto spisovateľku, zvlášť jej knihu, ktorá má viacero častí a volá sa Džínsový denník. Zaujímavé je, že prvú časť knihy Zuzka Šulajová napísala, keď mala iba sedemnášť rokov.

Marína Kaňová 3.b

Hlavná myšlienka (idea) dvoch ľubovoľne zvolených diel z povinného čítania

Umenie spája ľudí, nech sú na hociktovej púti života. V jeden zimný večer uprostred dedinky pri pohári whisky dve umelecké duše si skrížili svoje cesty.

„Vieš, Jesenský, priateľ môj, život spisovateľa nie je pre každého. Ešte keď si predstaviteľom nejakého obdobia, je to obrovská zodpovednosť. Ty si predstaviteľom moderny, niečoho nového pre ľud. Ja som predstaviteľom medzivojnovkej prózy, obdobia „najťažšieho pre ľudí“, hovorí Jilemnický.

„Máš pravdu, kamarát. Ale predsa je úžasný pocit, keď vieš, že si to niekto prečíta pri šálke čaju. Ako by si sa zmienil o svojej tvorbe?“, pýta sa Jesenský. „No ja vo svojej tvorbe používam expresionizmus, socialistický realizmus, ale aj lyriku. Som pyšný na svoje diela ako sú: Víťazný pád, Štrajk, Návrat. Predsa srdcu blízky mi je román Víťazný pád, príbeh lásky, ktorá skončila vraždou. Maťo, hlavný hrdina tohto románu, sa vracia z vojny a hneď beží za svojou milou Magdou, ktorá ho medzičasom podviedla s Gregorom. Ich rodičia sú proti tejto láske a Magdina matka robí všetko pre to, aby zabránila ich sobášu. Chystá pytačky s Gregorom, o čom sa Maťo dozvie na nedeľnej omši. Zo žiarlivosti sa opije a zabije Magdu a pokúsi sa aj seba, no šťastie v nešťastí - nájdú ho živého a odvedú do nemocnice. Po návrate z nemocnice pochopí, že v živote musí bojovať. Potom sa mu udejú ešte mnohé nešťastia: opitý otec podpáli chalupu a aj seba, búrka mu zničí obyvie. Ale aj po tomto všetkom, on bojuje. A to bolo mojou ideou, keď som písal tento román. Je to parola, ktorou sa viem v živote. Po každom neúspechu príde úspech a po každom nešťastí príde šťastie.“, precítene hovorí Jilemnický. Bolo vidieť, že mu to ťažko padlo.

„Je to silne motivujúci príbeh. Kde si nabral inšpiráciu napísať tento román?“, pýta sa Jesenský. „Počul som o mnohých prípadoch, keď muž zo žiarlivosti zabije ženu. Svet je mojou inšpiráciou. Ako by si sa ty zmienil o svojej tvorbe?“, pýta sa Jilemnický.

„Vo svojej tvorbe opisujem dedinský život, rovnako ako ty, len na opis používam satiru. Moje najznámejšie diela sú: Malomestské rozprávky, Verše. No najviac mám rád Malomestské rozprávky, zbierku desiatich poviedok. Vyzdvihol by som poviedku Slniečny kúpeľ, v ktorej sa hlavný hrdina, notár Škorec, bojí takmer všetkého vôkol seba. S tým problémom odchádza k lekárovi Edutovi, ktorý mu odporučí slnečný kúpeľ. Celé leto odchádza

jú k úpustu a pridá sa im aj zverolekár Papst. Keď ich vidí kosič Jakub, myslí si, že sú to blázni. Beží zavolať richtára, ktorý, keď ich uvidí, hneď ich spozná a ponúkne im odvoz späť“, mieni Jesenský.

„Hm, zaujímavý príbeh. Čo ťa inšpirovalo napísať ho?“, pýta sa Jilemnický.

„Mal som podobného kamaráta, ktorý sa bál všetkého vokôl seba, lebo bol odlišný ako iní ľudia. Mojou ideou bolo, že sa netreba posmievať tým, ktorí majú nejaké odlišnosti, ktoré nie sú bežné. Myslím si, že všetci máme pozeráť najprv na seba a len potom na iných.“, konštatuje Jesenský.

Pomaly svitalo, keď dopíjali posledné dúšky whisky. Vstali od stola, obliekli si svoje kabáty a pozdravili sa do nasledovného stretnutia. Každý sám kráčajúc svojou púťou, pokračovali v tom, čo najlepšie vedeli - v písaní.

Písanie vždy bolo mojim útočiskom a z jednej strany kniha Víťazný pád je mojou motiváciou pracovať na sebe.

Písanie lieči dušu, čistí myseľ, pomáha nám utiecť z každodennosti. Písanie je emóciou, tou najčistejšou.

Alexandra Muhová III.b

MOHLI SME...

Keď sa budeš prechádzať mojou ulicou
a bude sa ti zdať,
že sa v mojom okne svieti,
pretri si oči a pozri sa znovu.
Uvidíš tmú, tmú, ktorá tu po tebe zostala,
keď si udusil aj poslednú iskru našej lásky.
Mohli sme byť pár, prechádzať sa ulicami mesta, pozeráť si
do očí, žiť spoločný život, pozeráť, ako spolu starneme.
Mohli sme...
Keby si si dal na tom záležať, mohli sme.
Lenže, pre teba to bola iba hra s citmi,
trávenie voľného času
a akási krátka rozprávka bez konca.
Mohli sme...
Už je neskoro...
Všetko stratilo zmysel,
keď sme si tak ďaleko,
keď je snaha iba z jednej strany.
Aj po rokoch sa budem cítiť rovnako,
ako keby som premárnila každú šancu,
stratila zmysel existencie,
prestala žiť.
Mohli existovať oči plné vášne,
mohli existovať zimomriavky v každom objatí,
mohli z nás byť Rómeo a Júlia,
takto sme to iba jeden bez druhého – ty a ja.

Alexandra Muhová 3.b

MY

Vyšliapaný chodník už prijal tvoje stopy,
Každá z nich hovorí svoj príbeh,
Príbeh dvoch osôb,
Ktorým život dal viac
Než mohli znieť.
Každého púť bola otvorená,
Každého city úprimné.
Dlhou cestou kráčali celkom-sami,
Bez nádeje za niečím lepším.
Túžba jedno za druhým
Týrala ich srdcia.
V každom tieni videli siluetu toho iného,
V každej vôni cítili štipku toho iného.
Roky tak plynuli,
Život bol ale stále jednotvárnym.
Srdcia boli prázdne,
Oči plné slz v tých tmavých neprespaných nociach.
Niekedy si myslím,
Čo keby sa to ani nestalo?
Na koho by som myslela pri usínaní,
Pri prvom lúči slnka,
Pri prvom dúšku kávy?
Komu by som básne písala?
Komu by som lásku venovala?

Alexandra Muhová 3.b

CHCEM

Chcem tak ako kedysi povedať, že si mojou skutočnosťou
Chcem, aby každá moja ilúzia prešla do reality
Chcem, aby mi ťa život nakreslil takého,,akého ťa snívam
Chcem, aby sen bol mojím bdením

Chcem, aby si nebol iba predstava
Chcem, aby moje myšlienky boli faktami
Chcem v každej piesni začuť ten akord
Chcem, aby sme to znovu boli my

Alexandra Muhová 3.b

JEDEN DEŇ

Čo môže v živote človeka urobiť iba jeden deň? Môže to byť len taký nudný, daždivý, obyčajný jesenný deň, ktorý prevráti človeku život hore nohami buď v pozitívnom, alebo negatívnom zmysle.

V mojom živote bolo viacej takých dní, ktoré pozmenili moje zmýšľanie a kontakt s ľuďmi. Boli tu tie menej pekné, na ktoré by som najradšej zabudla, ale oni sa mi stále do kruhu točia v hlave ako nejaký zlý film. Aj v týchto časoch sa natáča taký zlý film, ktorého autora nepoznáme. Situácia s koronavírusom určite najviac poznačila tento, mohli by sme ho nazvať, nevydarený rok 2020. Všetci sme na Silvestra očakávali aký toto bude super, úspešný rok. Ako budeme cestovať a proste robiť, čo nás baví. Ale predsa sa netreba nikdy vopred veľmi tešiť a pridávať tomu nejaké veľké očakávania, lebo sa to samo zvrtnie tak, ako si neprajeme ešte rýchlejšie ako sme očakávali. Poznám to už.

Tento rok ako každý predtým sme s rodičmi plánovali ísť k moru. Na výnimočný, čerstvý vzduch a krásne trblietajúce sa tyrkysové more. Minulý rok tiež nebol najlepší pre našu rodinu, ale sa krásne skončil a všetci sme vďační za každý spolu strávený deň. Žiaľ sme kvôli situácii odročili odchod k moru a tak zostali v bezpečí, tu, v Srbsku.

Keď ide o krásne chvíle, tiež ich bolo neúrekom. Keď si tak spomínam na bezstarostné detsvo, plné smiechu, radosti a hry, rada by som sa vrátila do tých čias. Vždy som si myslela, že je lepšie byť dospelý. Vtedy môžeš robiť čo chceš, nikto ti nič nemôže povedať a preto nemáš žiadne starosti. Ale ako dospievam a pomalým krokom sa blížim k tej dlho očakávanej osemnástke, už začínam chápať, čo to znamená byť dospelý. Je to omnoho viac ako to, že si môžeš robiť čo chceš. Máš oveľa viac starostí, ba aj takých, na ktoré si ani nepomyslíš, že sa môžu stať starosťami. Snažíš sa byť čo lepší a úspešnejší. Snažíš sa založiť si rodinu a niekedy sa ani to nedarí. Tvoje rozmýšľanie a chápanie sa celkom zmení. Z hravého veselého dievčaťa, ktoré sa rada a veľmi rýchlo skamaráti s ostatnými deťmi, v adolescencii sa okolo mňa vytvorila jedna bublina, ktorú je ťažko prekonať. Snažím sa byť čo komunikatívnejšia a spoločenskejšia, i keď je to v niektorých dňoch ťažké.

No predsa, človek je malý na rozdiel od času. Nemôžeme ho kontrolovať a prispôbovať sebe.

Niekedy sa nám zdá, že jeden deň trvá večnosť a niekedy nám len preletí pred očami. V karanténe, ktorá bola v apríli a v máji, dni boli najdlhšie. Tie dva mesiace trvali ako tri roky. Nikde sme nemohli ísť, s nikým sme sa nemohli stretnúť, ale museli sme byť doma a čakať kedy sa ten zlý film skončí. Keď karanténa prestala, dni nám bežali pred nosom a určite boli kratšie ako dvadsaťštyri hodiny. Leto, ktoré sme všetci čakali, je už dávno za nami. Ako keby trvalo niekoľko minút. Škola je v plnom prúde aj napriek šíreniu koronavírusu. Spomienky na tento rok sa určite všetkým vrežú do pamäte a zostanú tam ako taká, nie veľmi pekná, spomienka.

Čo môže urobiť iba jeden deň? Narušiť celkovú ekonómiu, pohyb a výzor ľudí a najmä ich zdravotný stav. Keby sme mali možnosť vrátiť čas, vymazali by sme ten deň, 17. novembra 2019? Určite áno, nikdy by som si ani nepomyslela, že sa takéto niečo sa môže stať. Tento jeden jediný deň poznačil životy všetkých nás a určite nám zmenil aj budúcnosť.

Ale predsa je tu ten jeden deň, na ktorý si nikto nepamätá. Deň, keď sme sa narodili. Pre našich rodičov to iste bol jeden z najkrajších dní, ktorý im zmenil život a nám dal ten náš. Preto treba ďakovať za každý deň a mať na vedomí, že nový deň je jedna nová šanca, nová výzva a nové ponaučenie.

Ema Turanová 3.b

PO DAŽDI PRICHÁDZA DÚHA

Rok, ktorý bude svetoznámy dlhé roky, bude rok, z ktorého si budeme pamätať mnoho vecí. Bude to rok 2020, ktorý sa už čoskoro skončí, ale nám otvorí oči.

Mnohí ľudia nebudú klasicky oslavovať ten nový, ale budú oslavovať koniec starého roku. Prečo je to tak? Prečo si väčšina tento rok berie ako katastrofu? Je pravda, že zdravie ľudí bolo v ohrození, styk z najbližšími bol zakázaný,...ale koľkokrát sme odmietli ísť k starej mame, lebo sa nám proste v tej chvíli nechcelo ísť? Koľkokrát sme sedeli na studenej dlážke alebo nechceli zjesť maminu varenú zeleninu, ktorú chystala celé predpoludnie? Nie vždy príčina, ktorá sa nám zdá na prvý pohľad, je príčina, ktorá nás priviedla k danej situácii.

Mrhnutie dažďa je vlastne uvarená zelenina na stole. Kvapôčka dažďa na okne je stará mama, ktorá na nás čakala. Veci sa diali mimo našej vôle. Nevedome sme nedávali pozor. Muselo sa niečo udiť. Museli sme sa vracieť do minulosti. Hľadať, čo sme stratili. Katastrofou nedefinujeme pandémiu, katastrofou sa nazýva náš zmárnený čas. Keď sme si uvedomili, že nám niekto chýba, začali sme po ňom túžiť. To bola opäť tragédia. To bola zasa strata času. Namiesto pemyšľania nad tým, môžeme zavolať, poslať im správu, hoci čo. Ak sa nemôžeme dostať ku niekomu, tak môžeme sa dostať ku niečomu, čo nám bude pomáhať, keď pandémia skončí. Pomôže nám, keď príde koniec zákazu stretávania sa. Verím, že je mnoho vecí, na ktoré sme nemali nikdy čas. Venujme sa im. Venujme sa sebe. Vždy v sebe niečo nájdeme. Otvorme okno a pustme zlaté lúče nech nás vezmú k sebe. Pustme ich dnu.

Dúha je nie koniec roku 2020, ani koniec pandémie. Dúha je čas, ktorý sme strávili na slnku kým pršalo.

Anna Hrubíková 2.a

TICHOSŤ MORA

Sergej, budeš prvým slovom, ktorým začnem túto kapitolu skrytých drahokamov roztrúsených medzi kopou bezcenného skla rozsypanom po modrom plyši našich spomienok, ak sa toto vôbec môže nazvať kapitolou... Lebo Ty si pre mňa nikdy nezačal ako typická kapitola, tvoju existenciu v mojom živote nemožno určiť. Nevieť, či to bol iba ešte jeden ťažký pondelok s horkou kávou alebo streda, ktorá iba tak visela uprostred týždňa zahrabaná povinnosťami a mojím gymnáziom, alebo to bol piatok až príliš znudený od všetkého, ale predsa ako stvorený pre skúšku divadla a pohár červeného vína. Hlavne, „chlapče môj s gitarou“, keď už nemožno určiť mesiac, deň, miesto a čas, od kedy Tvoja hviezda zasvietila pri mojej, môžem Ti aspoň rozprávať o tom, ako vie Deň zamilovaných bolieť a ako je pravda, keď povedia, že v rozkvitnutých jabloniach sa skrývajú pocity podobné ako je zaľúbenosť... Myslím si, že možno tak medzi riadkami toho nájdeš aj seba sedieť niekde, v nejakej vinárni, myslím si, že vieš, kde, a navyiac s kým.

Ty si zabudnutý. Zabudnutá som aj ja. Niekde v tichosti našej ulice... Prechádzam sa. Všade vidím spomienky. Zjavujú sa mi na konároch stromov, v tráve, medzi ihlicami jedlí... Všade Ťa je Sergej. Všade Ťa vidím. Všade Ťa cítim. Ale nemôžem sa Ti dotknúť ruky, nemôžu sa Tvoje prsty dotýkať mojich. Strácajú sa, len čo sa k nim väčšmi priblížim. Nebudem sa môcť skryť do Tvojho náručia ak sa budem báť, nebudem sa môcť utieknuť k Tebe. Lebo ono odchádza. Tvoje náručie odo mňa odchádza. Bežím k nemu, ale hŕ tma p čoraz väčšmi pohlcuje každým mojím krokom. Celkom si sa stratil v niektorom zo sedadiel, v nejakom vlaku, v hluku koľajníc, ktoré Ťa odnášajú ďaleko odo mňa. Zostala po Tebe iba stará dalmatínska pieseň, ktorá hovorí: Že si odišiel na cestu a mnoho toho si zobral z môjho srdca. Práve v tej chvíli zastal čas, začalo svitať nové ráno, ktoré pohládzalo slzy z môjho oka... niet už ničoho, zostala po Tebe iba tichosť mora. Odišiel si na cestu, odišiel si vidieť nové prístavy, zažiť nejaké iné západy Slnka, možno Ti niektorá iná podá ruku a bude chcieť byť Tvoja. Dni roznesú sny, ktoré žijú v Tvojich piesňach a piesňach pláž, po ktorých sa najradšej prechádzaš. Mesiac bude ležať v korunách borovíc a dlhé tiché noci, budú prichádzať jedna po druhej a Teba v nich nebude. Teplý lúč obleje každú vlnu a vládnuť bude melanchólia... A za Tebou, ako večnosť pomalá, zostane iba tichosť mora.

Teraz, keď budeš pomerne ďaleko, konečne budem mať nadostač odvahy povedať Ti všetko, čo je až príliš ťažké povedať... To, čo vie bolieť, kým sa pokúšam vdýchnuť vôňu Tvojho parfumumu. Sergej, teraz, keď budeš dosť ďaleko, najviac Ťa bude v mojich blúzkach s kvietkovanými detailami, v mojich košeliach, o ktorých hovoríš, že zo mňa vytvárajú dámu na koni nejakého tam kauboja z Divokého západu... Najviac Ťa bude aj v šnúrke môjho klobúka a v topánkach, v ktorých som utekala s Tebou. Budeš každodenným hosťom v mojich básňach a prebývať budeš v každom verši piesní, ktoré budem spievať. Budeš viac so mnou ako hocikedy predtým, budeš viac môj ako si vieš predstaviť. Budeš moja najkrajšia surová realita, aká môže jestvovať.

Sedím v nejakej vinárni. Nie v nejakej, ale v mojej obľúbenej. V tej, v ktorej som sedela s niekým, keď mrazy opustošili trávu a kry, keď bolo všetko zahalené do čistučkého bieleho plátna, keď Deň zamilovaných bolel... Sedím tam a hľadám oči toho niekoho, kto vtedy sedel tu so mnou. Ten niekto nie je tu, nesedí oproti mne a na rádiu nehrá tá pieseň, ktorú by on najradšej počúval... Hoci jeho nieto, ja vidím jeho oči, pozerám sa do nich a strácam sa v ich zelenej farbe. Ten niekto je osoba, ktorej patria všetky tieto riadky. Ten niekto si Ty, Sergej. Pamätáš sa, viem... Február bol úžasne krutý. Všetko bolo tak chladné a tak smutné. Nikdy predtým nebolo tak veľa závejov ako vtedy. Sergej, možno mi Ťa záveje doniesli... Možno oni nosili naše kroky, možno oni priniesli tie naše tiché rozhovory, možno oni vedeli, že si mi práve v ten večer chcel rozprávať tragické príbehy, možno oni cítili, čo Ti chcem povedať, aby som Ti hoci nachvíľku ukradla úsmev skrytý hlboko v duši a položila Ti ho na tvár, možno oni zariadili, aby sme ľahšie upíjali a porozumeli tragédii Rómea a Júlie, Orfeja a Euridiky, Jacka a Rose... Možno tisíce a tisíce možných dôvodov môže jestvovať, ale iba niečo je celkom jasné. Iba jedno objatie zostane večne ležať na prahu môjho domu, iba jedna veta cennejšia než nejaký román zostane večne zamknutá na jedinečnom mieste môjho srdca, iba jeden pohľad zostane večne schovaný v

truhlici mojich spomienok. Možno práve v tú noc Tvoja hviezda zasvietila pri mojej.

Ležím pod tou istou jabloňou, pod ktorou som ležala aj tejto jari a každú jar predtým. Ležím pod mojou jabloňou. Pod mojím útočiskom od sveta. Pod mojou starou kamarátkou. Pod mojím verným poslucháčom všetkých problémov a tajomstiev. Rozprávam jej, ako som jej rozprávala aj tejto jari. Vždy mi hovorili, že v rozkvitnutých jabloniach sa skrývajú pocity podobné ako je zaľúbenosť... Jabloň moja, skryla som tohto apríla do Tvojich konárov zaľúbenosť do niekoho, kto sa na špecifický spôsob dotýka hrdla gitary? Schovala som u Teba rozprávky o tom, aký pocit u mňa vytvárajú melódie jeho piesní? O tom, akým spôsobom sa pozerá na mňa, kým spieva pieseň, ktorú mám najradšej? O tom, ako v tých momentoch cítim, akoby som sa zdvihla vyššie od zeme, akoby ma učil lietať, kým sa pozerá na mňa a svojimi očami sa dotýka každého atómu môjho tela? O tom, ako milujem večery strávené s ním a s jeho kamarátmi z kapely? O tom, ako cítim zvláštny pocit šťastia, kým sa smejeme a spievame pri táboráku? O tom, ako mi zavolá každú sobotu a nedeľu len tak, aby mi povedal nejaký vtip? O tom, ako je teraz šťastný? O tom, že je on môj najlepší kamarát? Jabloň moja, toto všetko chrániš ako najväčšie bohatstvo v Tvojich konároch. Teraz, keď sa pozerám na ne, presne v nich vidím apríl, presne sa pamätám na všetko toto, presne si viem predstaviť, ako som mojej jabloni rozprávala tieto udalosti, presne sa pamätám na to, ako som jej najviac rozprávala o Sergejovi... Áno, práve o Tebe. A možno práve vtedy sa Tvoja existencia stala niečím zvláštnym v mojom živote. Neviem, ale niečo mi v mojom vnútri hovorí, že je tak.

Musím ísť dnu. Zjavili sa nejaké mračná na nebi, vietor je čoraz silnejší a kvapky dažďa začali padať na moje plecica. Chystá sa búrka. Viem, teraz si sa určite usmial, áno, predstav si, búrka. Tentoraz, jedna letná búrka bez teba. Idem vymeniť platňu na gramofóne, chcem počúvať Memories od Antonina Imanuela. Chcem sa spamätať na každý moment z tej júnovej burky, ktorú sme zažili spolu. Keď zavriem oči, presne ešte aj dnes pocítim ten strach v kostiach, keď sme sa v tú noc iba prechádzali po jemnom daždi, a zrazu sa zjavil silný blesk a zhasol všetko vôkol nás... Spustil sa obrovský lejak na nás a my sme utekali koľko nám nohy stačili. Bála som sa ako nikdy predtým. Sergej, bez Teba by som nebola zvládla tú búrku, bez Tvojej ruky by tá búrka nemala to čaro, ktorého som si teraz vedomá. Sergej, v tej búrke som pochopila, ako veľmi sú silné moje emócie, silnejšie než hocijaký blesk. Sergej, v tú noc, keď sme si zastali pred bránu môjho domu, keď som sa triasla od strachu, keď si ma ukryl do svojho náručia, keď si pohladil moje mokré vlasy, vtedy som pochopila, ako veľmi Ťa milujem. A koľko času som sa pokúšala schovať to od seba samej. Nepodarilo sa mi Sergej, už to nemôžem vôbec schovávať. Teraz, keď si pomerne ďaleko, mám konečne nadostač odvahy povedať všetko, čo je až príliš ťažké povedať... To, čo vie bolieť, kým sa pokúšam vdýchnuť vôňu Tvojho parfumu. Teraz, keď nedržíš moju ruku počas búrky, môžem Ti povedať, že mi Tvoja existencia priniesla paletu najkrajších farieb do života a že nieto dosť slov, aby som opísala, ako veľmi som preto šťastná. Niekedy som si ani nebola vedomá, že najlepšia vec, ktorá sa mi stáva v živote, mi je tak blízka, a zároveň tak ďaleká. Ale som pochopila, že bezohľadu, kde sa nachádzaš, čo robíš alebo s kým si, ja Ťa vždy budem úprimne milovať. Čakám na Teba, Sergej. Čakám, kým sa vrátiš. A ak ma budeš chcieť nájsť, vieš, kde ma máš hľadať. Nájdeš ma tam, kde sa Tom Sawyer a Huckleberry Finn ulievajú zo školy a kde za šenkom sedia Don Quijote a Sancho Panza, ktorí obdivujú vzájomnú lásku grófa Vronského a Anny Kareninovej. Budeš posledným slovom, ktorým zakončím túto kapitolu skrytých drahokamov roztrúsených medzi kopou bezcenného skla rozsypanom po modrom plyši našich spomienok. Končím túto kapitolu, tento list, nazvi toto ako len chceš, ale Ty si a budeš navždy mojím prvým a posledným slovom.

Sergejovi s láskou,

Lorin

Karmena Kováčová 3.b

MÔJ ŽIVOT V PIATICH OBRÁZKOH

Malá Anka sa s úsmevom pozerala na obrázok. Na ňom som ja v náručí môjho dedka. S takým veľkým úsmevom podobným teraz Ankinmu. Ešte vždy sa veľmi dobre pamätám na tú chvíľu. Bolo to na oslave mojich siedmich narodenín. Moja nálada v ten deň nebola najlepšia. Bola som smutná, lebo som vedela, že sa dedkovi na ňu nepodarí prísť. Bol v tom čase príliš chorý. Zápal pľúc predsa nie je ľahká choroba. Ale v tej chvíli sa zjavil na dverách nášho domu. Celkom ma prekvapil...Niečo, čo sa začalo ako najhorší deň, skončilo sa ako najlepší. Anka pomaly spustila ten obrázok späť do albumu.

Ďalší obrázok, ktorý vybrala, bol pre ňu akýsi záhadný. Alebo sa mi to len zdalo. Možno sa na neho iba zvedavo pozerala, lebo na ňom boli jej prastarí rodičia, ktorých, žiaľ, nikdy nespoznala, lebo obaja zahynuli skôr než sa ona narodila.

Tretí obrázok, ktorý si vzala do rúk, ma zarmútil. Bola na ňom vyfotografovaná svadba môjho manžela Františka a mňa. Stáli sme tam pri oltári, ruka v ruke, s úsmevom od ucha po ucho... Na sebe som mala dlhú bielu šatu s dlhými rukávmi. Prsteň na mojom prste bol na obrázku len tak zľahka osvietený. A František? Ten bol mládenec. Ozajstný šuhaj, ak to tak môžem povedať, oblečený v čiernom obleku a nohaviciach. Jeho a moji rodičia stáli usmiati z oboch strán.

Na štvrtom obrázku vidno, že sú Vianoce. František a ja na ňom krášlime vianočný stromček. Teplá čokoláda je aj v jeho, aj v mojich rukách. Ale jedna vec na obrázku zvlášť prišla do výrazu. Bola to maličká Ženevy. Bola symbolom Františkovej a mojej lásky. Malá časť jeho a mňa. V tom čase mala ešte iba dva roky, ale už vedela kráčať bez pomôcok. Ženevy bola ozajstne bystré malé dievča. Anka musí byť hrdá, že má Ženevy za svoju matku.

No predsa ten piaty obrázok, na ktorý Anka pozerala, nosil v sebe najväčšiu lásku, znamenie... Boli sme na všetci obrázku od Anky po jej matku Ženevy, až po mňa. Všetci okrem Františka. Boh ho zobral odo mňa. Nedal mi ani jednu malú chvíľu s ním. Nech sa s ním normálne ako človek pozdravím... Dostala som iba list, v ktorom bolo jasne napísané, že zahynul. Po ôsmich dlhých rokoch vo vojne tragicky zahynul. Neunikol bombe. Jeho značky sú jediné, čo mi zostalo po ňom. Spolu s listom, ktorý mi pripomína, že ho viac niet.

?!?

Môj tieň sedí v kletke s divou zverou. Jeho ostré pazúry vrývajú sa do mojej kože, ktorá krváca. Kričím, ale zvuk nevydávam, lebo čakám polčas. Čakám, aby sa jeho pazúry premenili na mäkké laby. Vôkol hlavy mi lietajú otázniky hľadajúce svoju bodku.

Otvorené dvere do sveta dospelých vypadali lákavo. Vchod a začiatok cesty je strašidelný. Odsúvam pavučinu, ktorá sa mi pletie do vlasov a s neistotou sa vchádzam dnu. Kroky zvedavosti priviedli ma ku sivej križovatke. Jedna cesta je cestou bielych tieňov a druhá je celkom čierna. Kam sa vybrať? Rozhodla som sa prijať výzvu.

Vchádzam do sveta čiernoty. Vôkol mojich nôh ovíja sa hadica striebriestej šaty, ale z očí jej vyžaruje nenávisť. V diaľke vidím líšku v dlhom kabáte vypletenom z obrázkov oklamáných tvári ako sa prefikaným pohľadom díva na mňa. Lev s ostrými zubami sa prismeľým krokom približuje ku mne. Na hlave má korunu zašpinenú krvou zabitých zvierat. Za nimi stojí hromada divých, hladných, obrovských zvierat. V polotme rozoznávam iba červené krvilačné oči. Vystrašená som, ale predsa sa vo mne zjavuje plameň nadšenia, túžby po niečom väčšom ako je moja bytosť. Tieto zvieratá znamenajú moc, nadvlady, útulok. Možno nedokážem zápasiť s nimi, ale dokážem získať ich lásku a ochranu?

Už hodnú chvíľu kráčame spolu ku koncu chodby, a čo je koniec? Myslela som si, že som získala ich lásku. Hlad a únava ovládali mojím telom a na povrch vyšla nenávisť. Hadica sa mi ovíja okolo hrdla, lev vrýva svoje zuby hlboko do môjho mäsa, trhá ho, líška mi svojím pohľadom láme kosti. Mlčím. Možno si nechcem priznať, že som urobila chybu. Bolesti sú neznesiteľné. Utekám.

Hľadám si skrýšu medzi bielymi tieňmi. Zajko čistej bielučkej srsti skáče smerom ku mne. Ponad neho letí motýľ a zaslepuje ma pestrosťou svojich krídel. V kúte sedí mačiatko so zaslzenými očami a olizuje si svoje laby. Cítim, ako sa im srdcia smejú. Chcem aby tieto zvieratá boli mojimi kamarátmi. Možno sú bezpečnejší a poctivejší kamaráti ako divé zvieratá? Venujem im svoje srdce a oni mne? Už dlhé roky kráčame spolu. Môj úsmev pomaly bledne a niečo nie je v poriadku. Za každým ďalším krokom chápem, že zajko skáče ďalej odo mňa s kúskami môjho srdca. Motýľ mi krídlami berie oči a mačiatko ma hladká pazúrmí. Zbláznená som. Ako som razom nepochopila, že sú klamári, zlodeji?

Prečo každý človek nie je človekom? Prečo je život maškarný ples s maskami zvierat?!?

Mohla som si vybrať, aby ma zabíjali pomaly alebo zabili odrazu? Bežím ku koncu. Vidím riekku a v nej odraz zranenej ženskej postavy. Jedine ona zostala. Musím jej vyhľadať pancier.

Žiadna cesta nie je len čierna alebo len biela. Háčik je v nuansách a v prepletaní týchto farieb. Hlavným výsledkom je sivá. Koniec je vždy v zrkadle.

Valentína Hudecová 4.b

Môj život v šiestich obrázkoch

Jesenný daždivý deň. Vôňa čaju sa šíri po celom dome. Počuť praskanie ohňa v kozube a ja pri ňom sedím na hojdacom kresle a pozerám sa von oknom. Vstávam. Začínam sa prechodiť po izbe pozerajúc sa pritom na prázdne tapetové steny s niekoľkými obrázkami. Všetky naznačujú moje životné príbehy...

Rok 1908:

Slnečný deň, vonku kvitnú kvety a vôňa jari sa šíri po meste. Fotograf rýchlosťou vetra krúti pedále na bicykli a cengá, aby niekoho nezrazil. U nás v rodine vládne veľký hluk a náhlenie.

„Decká, prišiel fotograf, už ideme!“

Rýchlo sa rútim dolu schodmi spolu s mojimi piatimi súrodencami a cítim teplé objatie môjho dedka...Sadáme si na lavicu a pekne sa usmievame. Na obrázku stojím v ružovej šatôčke rovno pred dedkom, vôkol mňa je ešte dvanásť členov našej rodiny...

Pri pohľade na ďalší obrázok cítim radosť, vôňu močariny a v očiach sa mi zalesknú slzy...

Rok 1910:

Môj dedko a ja pri močiaroch chytáme ryby. Usmievame sa obaja. Chytil v ten deň veľkú rybu. Správa o veľkej rybe sa rýchlo rozniesla okolím, prišiel si nás odfotiť dedinský fotograf. Obdivovala som ho ako nejakého hrdinu. Veľa mi znamenal.

Naučil ma mnohým veciam.

Rok 1912:

Odvtedy ubehli zase dva ďalšie roky a na nasledovnom obrázku je tiež moja početná rodina, no za mnou viac nestojí môj dedko – hrdina a na mne vidno, že už nie som taká šťastná. Asi zo mňa na prvých dvoch obrázkoch sálala tá detská radosť iba z dedkovej prítomnosti.

Spomínam si na udalosti, ktoré predbiehali ďalšiemu obrázku...

Rok 1914:

Zvoní nám zvonec nad dverami a po niekoľkých minútach nastáva plač...Idú nám vziať otca a všetkých mojich súrodencov. Matku berú do nemocnice, aby liečila ranených a ja zostávam sama pri chorej babke...Cítim úzkosť a strach a o niekoľko dní sa už nachádzam v izbe s deťmi ako som ja – so sirotami...Vedľa mňa stojí vysoký chlapec. Má čierne kučeravé vlasy, jasné hnedé akoby lieskovcové oči a bledú jasnú tvár s výraznou sánkou...Bol jediný, ktorý sa mi prihovril, bol iba dva roky starší...Idú nás fotiť...Je nás tu viac ako sto, no na obrázku jasne vidieť, že stojím pred ním...Má úsmev ako môj dedko v čase, keď som bola malá.

Prechádzam sa po izbe a uzrúc ďalší obrázok, nemôžem sa neusmievať...

Rok 1916:

Na obrázku som nakreslená ja uhlíkom...Bol to môj Sebastián, každú noc sme sa vykrádali a chodili na púste lúky a pozerali sa na hviezdy...Hovorili sme si o budúcnosti, ako po vojne, keď sa nám blízki vrátia, im prezradíme našu lásku...Bola to teplá, smelá láska...Ved' čo tam po vojne, keď máte všetko, čo vám treba? Raz, keď sme zase šli, odtrhol mi kvet, bol to tulipán mojej obľúbenej jasnej broskyňovej farby...Posadil ma na peň a uhlíkom rysoval moje črty na papier a potom si to prekreslil, aby mal moju podobizeň aj pre seba, aj aby mi jednu z krezieb mohol venovať. Ja som kresliť nevedela, tak som mu písala básne. Celé noci sme si tak vyjadrovali lásku a dni nám rýchlo ubehli, lebo sme mali jeden druhého.

Stojím pri poslednom obrázku, ktorý je prázdny...sivý. Úsmev mizne z tváre...

Rok 1917:

„Erin, berú ma...ja nechcem... ja nemôžem...nemôžem aj teba stratiť!“

Boli to zúfalo vyslovené mizerné slová a prvé a posledné slzy, ktoré som za tie roky s ním zažila. Nasledovné, čo sa pamätám, je buchnutie dverí a sirotinec, ktorý zostal poloprázdny. Nemohla som sa s tým zmieriť, srdce sa mi roztrieštalo na kusy a šlo spolu s ním. Úplné zúfalstvo a smútok upokojovala iba nádej. Každý deň sme si písali... Každý deň som sa šla vyplakať na lúky a pozeraním na tulipány spomínala som si na tie naše pekné noci. Čas plynul, dni ubiehali... Čakala som na odpoveď...čakám ju dodnes.

Pamätám sa, čo som mu vtedy napísala, mysliac, že mu to anjeli prenesú...

„Odkedy mi Ťa vzali, dni ubiehajú ako roky...Odkedy mi Ťa vzali, nevidím viac slnko v snečnom dni...Predstava, že mám žiť tento život bez teba ma úplne zničila...Odkedy mi Ťa vzali, viac nechcem ani žiť. Si moja jediná radosť...Bol si mi spásou, ktože ma teraz vyslobodí z tohto tmavého tunelu bez konca?“

Kiežby tu bol dnes pri mne... no jeho telo sa hrdinsky pominulo...

Vychádzam z izby, zavieram za sebou dvere, idem von na dážď...Pozerám sa do neba a usmievam sa...

„Drahý Sebastián, to som ja, Erin. Už 60 rokov mi chýbaš a nemôžem na teba zabudnúť. Je mi ľúto, že som zostarla sama a že si nemohol uskutočniť sľub, že tu budeš pri mne stáť s vráskami a šedinou na hlave. Nemohla som nikdy na teba zabudnúť. Navždy budeš bývať v mojom srdci. Moje srdce navždy patrí iba tebe. Dúfam, že si dobre rozumieš s mojím dedkom a súrodencami. Lúbim Ťa navždy.“

...

Rok 1976:

Prázdny cintorín. Pomník s menom Erin Evergreenová...Stojí hneď vedľa pomníka s menom Sebastián Evergreen.

Irena-Miriam Nôtová 3.a

(Práca odmenená I. cenou na literárnej súťaži Čo dokáže pekné slovo 2020)

Môj život v piatich obrazoch

Prítma. Dohorievajúca sviečka už stráca svoje iskričky, vosk sa topí. Zdá sa, akoby to trvalo celú večnosť. Bolo to niekedy na jar, keď všetko rozkvitalo. Tak vykvitol aj nový život. Život plný nádeje a akejsi nezvyčajnej energie. Niekde tam kilometre ďaleko sa začal jeden film.

„Vieš, niekedy si myslím, že žiješ život ako z filmu. Hoci neviem, aké postavy v ňom hrajú, ani do akého žánru by som ho zaradila, vždy verím v šťastný koniec“, hovorí poticho moje alter-ego. A má pravdu. Môj život sa aj podobá na film, aj keď som si to uvedomila len prednedávnom. Scenár väčšinou píšem sama, no niekedy mi ho napíše život sám.

Presťahovanie bola veľká zmena. Nová krajina, nová mentalita ľudí. Všetko to prispelo k tomu, aby som sa uzavrela do seba a nebola ochotná pustiť nikoho do svojho života. Hoci som bola iba malým dievčaťom, bola som si vedomá všetkého.

„Pamätáš si, ako si fantazirovala o hračkách, bábikách, tanci a speve, ako si nevedela o bolesti a slzách? Ech, ako sa život môže zvrtnúť, keď to najmenej očakávaš.“

Z malého bezstarostného dievčaťa plného šantivej energie vyrástlo dievča so zlomeným srdcom. Strata tej nejakej osoby bola zvratným momentom. Každá ilúzia o šťastnom detstve spadla ako domček z karát.

„Vieš, že Ťa nikdy neopustí. Tu je. Vždy. V každom momente. Aj keď si myslíš, že to nie je tak, aj keď plačeš, aj keď sa smeješ.“

S puklinou na srdci som svoj život žila ďalej. Aké to bolo, nedokážem ani opísať. Ani nechcem. Nemám odvahu pripomínať si tie chvíle.

Nová škola, nová dedina a zase nové tváre. Po všetkom túžila som iba po láske, tej priateľskej. Nedostalo sa mi jej. Práve naopak. Všetky sny o kamarátstve spadli do vody. Nechcela som, aby to tak dopadlo. Moja predstava sa úplne líšila od reality.

„Urobila si všetko, čo sa dalo, aby ľudia spoznali tvoje naozajstné ja. Oni to žiaľ tak nevideli. Hľadali vždy len nedostatky. Ale, možno to tak malo byť.“

Dnes je všetko úplne inak. Svoj film žijem plnými pľúcami. Tanec a spev milujem nadovšetko, lebo ma sprevádzajú celým životom. Priatelia si našli mňa, nie ja ich. Konečne môžem povedať, že mám v živote tých správnych ľudí. Súčasná situácia mi pomohla, aby som pochopila, že je písanie niečím, čím sa chcem zaoberať a zdokonaľovať sa v ňom. Nie som ideálna. Nikto nie je. Ani nechcem byť. Je to takto zaujímavejšie. Radšej budem žltá ako čierno-biela. Budem svoja a nie kópiou iných.

„Pamätáš si, ako si neverila, že si niekto tvoju emóciu prečíta pri šálke horúceho kakaa alebo mäťového čaju? Teraz už nemáš o čom pochybovať. Sen sa stal skutočnosťou.“

Alexandra Muhová 3.b

(Práca odmenená II. cenou na literárnej súťaži Čo dokáže pekné slovo 2020)

ŠTÁTNY MAJSTER Z ANGLICKÉHO JAZYKA - - JEDEN Z NÁS

Na našom gymnáziu máme šampióna z angličtiny. Je ním Andrej Dudáš z I.b triedy - nesie titul aktuálneho štátneho majstra. Aké pocity sa ho zmocňujú a ešte slovko-dve nám prezradil v interview, ktoré vám prinášame.

Byť aktuálnym štátnym majstrom z angličtiny ma robí veľmi šťastným, ale musím pripomenúť, že ide len o prvé miesto medzi žiakmi prvého ročníka stredných škôl a gymnázií. Tento úspech som dožil tak trochu ako satisfakciu za všetko úsilie, ktoré som vynaložil vlani, keď som sa ako ôsmak usilovne chystal na obecnú a medziobecnú súťaž z angličtiny, kde som obsadil tretie miesta, žiaľ, potom došlo k pandémie a republikovú súťaž neorganizovali.

- Aké boli propozície a kto Ti bol konkurenciou?

Na súťaži si sily zmerali žiaci zo Srbska, Chorvátska, Bosny a Hercegoviny, Čiernej Hory, Macedónska, Rumunska, Maďarska a Vietnamu. Mohli sa zúčastniť žiaci od tretieho ročníka základnej školy - po štvrtý ročník strednej školy. Všetci súťažili v rámci svojej vekovej kategórie a triedy do ktorej chodia. Okrem angličtiny, bola súťaž aj z nemčiny, francúzštiny, španielčiny a taliančiny. V prvom kole výsledky hodnotili na úrovni štátu. Ďalšie kolo bolo iba pre niektoré kategórie, tam kde bolo najviac súťažiacich a tam potom priamo súťažili žiaci z viacerých štátov. V mojej kategórii sa druhá úroveň neuskutočnila, avšak pozerajúc výsledky prvákov, ktoré sú verejné na sajte, bol som pyšný, keď som videl, že zo súťažiacich v mojej kategórii z európskych štátov, som jediný mal maximum bodov. Samotná súťaž sa konala online, zo známych dôvodov, mali sme presne určený termín, keď sme mohli pristúpiť testu a ohraničený čas na jeho vypracovanie. Okrem testu, písali sme i esej na danú tému.

- Úspech neprišiel odrazu?

Podľa mňa, k úspechu ma priviedlo to, že ma od malička angličtina zaujímala, mám to šťastie, že si slová a spelling ľahko pamätám, iste i to, že vo voľnom čase pozerám rôzne historické a zemepisné videá, ale aj veľa filmov a seriálov, bez titulkov. Samozrejme, musím spomenúť aj moju mamu, a každodenné rozhovory s ňou po anglicky. Ona je totiž učiteľkou angličtiny, takže ten správny "gén" som zrejme zdedil po nej.

- Budúcnosť spájaš s angličtinou?

Zatiaľ neviem presne čím by som sa chcel v budúcnosti zaoberať. Angličtinu mám rád, ale mám aj väčšie záľuby, ktoré ma viac lákajú. V každom prípade, akokoľvek sa niekedy rozhodnem, či už sa budem baviť turistikou, archeológiou, politikou alebo informatikou, angličtina mi bude veľkou pomocou ako nenahraditeľný spôsob komunikovania s takmer celým svetom.

Za rozhovor ďakujú:
Helena Štrbová a Ema Chalupková I.a

Willkommen
The 8th international language competition

Certificate of Appreciation
to

Od profesora

For selfless contribution and support of
the international Willkommen foreign languages competition
held for primary and secondary school students

The 8th international language competition

Sat 21st Nov 2020

JLSPFKDKST-HVCKCKBK-YBDYSQRQJD

ROZHOVOR S BÝVALOU GYMNAZISTKOU, PETROU ČASTVENOVOU

Jana: V uplynulých rokoch si písala básne pre časopis Vzlet. Verím, že sa každý v jednej z nich našiel a že ho nejedna oslovila. Skrývala si svoju skutočnú identitu pod pseudonymom. Presvedčená som, že každého zaujímalo, kto je tá “amber”. Mám pocit, že často pozerať, kto je autor diela, potom si spomíname na jeho minulosť, osobný život a skutky, ktoré robí/robil a na základe toho vopred hodnotíme samotné dielo. To, že niekto ma určité zlozvyky nevyklučuje, že je výnimočný umelec v oblasti umenia, ktorou sa zaoberá a naopak. Bol to možno dôvod, prečo si svoju identitu nechávala v úzadí alebo niečo celkom iné?

Petra: Napísala som mnoho básní, ktoré som zasielala do Vzletu a na samom začiatku som sa predstavila ako Močaristomodrá a o niečo neskôr ako Amber la velleity. Išlo tu v podstate o moju odvahu, ktorá bola príliš biedna, a preto som sa roky neopovážila napísať niečo pod vlastným menom. Mala som strach z toho, čo povedia ľudia, ktorí ma poznajú ako pozitívnu, veselú a vtipnú a odrazu sa javí toľko pesimizmu a prejavovaných citov v básni. Aj dnes si myslím, že treba veľa odvahy, aby si pred taký svet, aký je dnes, predstúpil so svojimi citmi na papieri. Musím pripomenúť, že som zvífázila strach vďaka mojim profesorkám, Marte Pavčokovej a Helene Despičovej. Ich komentáre, kritiky, slová chvály a podpora, aby som sa tohto nevzdala, mi tak veľa znamenali, že sa to nedá opísať.

Myslím si, že máš pravdu, že sa básne často hodnotí podľa autora. Existovali aj ľudia, ktorí sa týmto zaoberali v minulosti. Tak pozitívcovia dávali prednosť autorom, a formalisti textu. Preto sa v 20. storočí vďaka ruským formalistom začala rozvíjať textológia a ľudia sa začali zaoberať analýzou textu viac než autorom, ako to bolo predtým. Myslím si, že by sme dielo mali hodnotiť v nejakom zlatom strede, teda dôležitý je text, ale často je dôležitý aj autor, lebo sú diela častokrát autobiografické a aby sme im porozumeli, musíme poznať život a minulosť autora. So mnou sa stalo práve to - ja som nechcela, aby sa niekto zamyslel nad mojím životom a mojou minulosťou. Chcela som ukázať ľuďom, že nie sú sami v tom, čo prežívajú. Z toho by sa dalo uzavrieť - áno, aj sama som skrývala svoju identitu práve kvôli tomu, že by moje básne inak rozumeli tí, ktorí poznajú iba moju vtipnú stranu. Sama som taká, že si svoje vojny radšej vediem v sebe, než sa s nimi delím s inými ľuďmi. Moje básne sú často práve moje vojny. Spočiatku bolo divné vidieť, že sa ľudia v nich nájdu, že spolucítia a to mi veľmi pomohlo, aby som vedela, že aj ja, vo všetkom, čo prežívam, nie som sama.

Jana: Študuješ. Študuješ literatúru. Predpokladám, že nemaš mnoho voľného času, ale napriek tomu, že chodíš na fakultu, ty si čas aj tak nájdeš a píšeš poéziu, ktorú potom zverejňuješ na Instagram profile Blog koji sam sebe mrzi.

Petra: Keď som ten profil otvorila, nevedeli o ňom ani najbližší ľudia v mojom živote a to dlho tak zostalo. Neskôr som sa to opovážila povedať kamarátovi, potom aj kamarátkam a dnes som sa dopracovala k tomu, že som si tam zverejnila aj svoje vlastné meno a priezvisko. Dnes si svoje básne rada podelím najprv s mojimi rodičmi, ktorí ih vždy s radosťou prečítajú, a taktiež patria medzi prvých ľudí, ktorí moje básne čítali. Možno znie smiešne, ale pre mňa to bol veľký krok v živote a práve preto si vždy nájdem pre tento profil čas, lebo predstavuje dôležitý krok v budovaní mojej odvahy. Preto si tiež veľmi vážim, že si sa rozhodla urobiť so mnou interview. Ešte stále som svoju odvahu v úplnosti nevybudovala a preto mi veľa znamená, keď viem, že niekto číta moju poéziu a že niekoho oslovuje to, čo robím. Taktiež, študujem krásny smer, ktorý ma inšpiruje písať o nových témach, otvára mi nové cesty vo fantázii a učí ma kri-

ticky rozmýšľať a to je niečo, čo potrebujem pre svoje básne. Študovanie na tejto fakulte predsa nie je ľahké a vyžaduje si 100% úsilie, ale aj napriek tomu ma inšpiruje a myslím si, že je to pre mňa veľmi dôležité.

Jana: Chcela by som s Tebou v tomto rozhovore hovoriť o umení všeobecne. Najprv možno o tom, čím sa Ty zaoberáš, a to je písané slovo, ale potom by som sa chcela dotknúť aj druhých sfér umenia. Sledovaním tvojho Instagram profilu, všimneme si, že si otvorená aj k hudbe, filmovému umeniu atď. a to predovšetkým kvalitnému obsahu. Máš naozaj veľa napísaných básničiek, ale aj napriek tomu zostáva Ti mnoho priestoru pre pokrok ďalej. Zaujíma ma, kde čerpáš inšpiráciu, aby to na konci priviedlo k takej úspešnej rovnici?

Petra: Skutočne môžem povedať, že sa umenie stalo mojím životom a že sa neustále zjavuje kdekoľvek sa obrátim. Okrem písaného slova mám veľmi rada hudbu a počúvam všetky žánre tohto sveta, ale predsa, ako sa dá predpokladať, vždy sa vraciam k piesňam s pekným textom. Hlavne mám rada ex yu rock, ale sa častokrát pozastavím aj pri celkom opačnom žánre. Nevedela by som si bez hudby predstaviť ani jeden deň. Filmy taktiež zbožňujem, ale aj tam si vždy vyberám tie „ťažšie“ a filozofickejšie než tie jednoduchšie. Skrátka, nikdy neoddychujem, vždy rozmýšľam a cítim. Mojm oblúbením filmom sa stala trilógia Before Sunrise, Before Sunset, Before Midnight práve preto, že splnila všetky očakávania, ktoré som vyššie uviedla a odporúčam všetkým,

aby si to pozreli. Inšpiráciu som predtým čerpala práve z iných umení, dnes ju čerpám z každodenného života. Často kráčam po ulici, stretnem dedka na bicykli, v hlave si vymyslím, kam ide a z toho vznikne báseň. Rada píšem aj kritické básne, nie som z tých ľudí, ktorí prižmúria na sociálne problémy a preto rada prostredníctvom básní pripomínam ľuďom, že všetko pred čím zatvárajú oči je tu a bude tu, aj keď ich raz otvorí (a raz ich budú musieť otvoriť). Mám bohatú fantáziu a to je pre poéziu výborné, ale pre reálny život niekedy naozaj ťažké a boľavé.

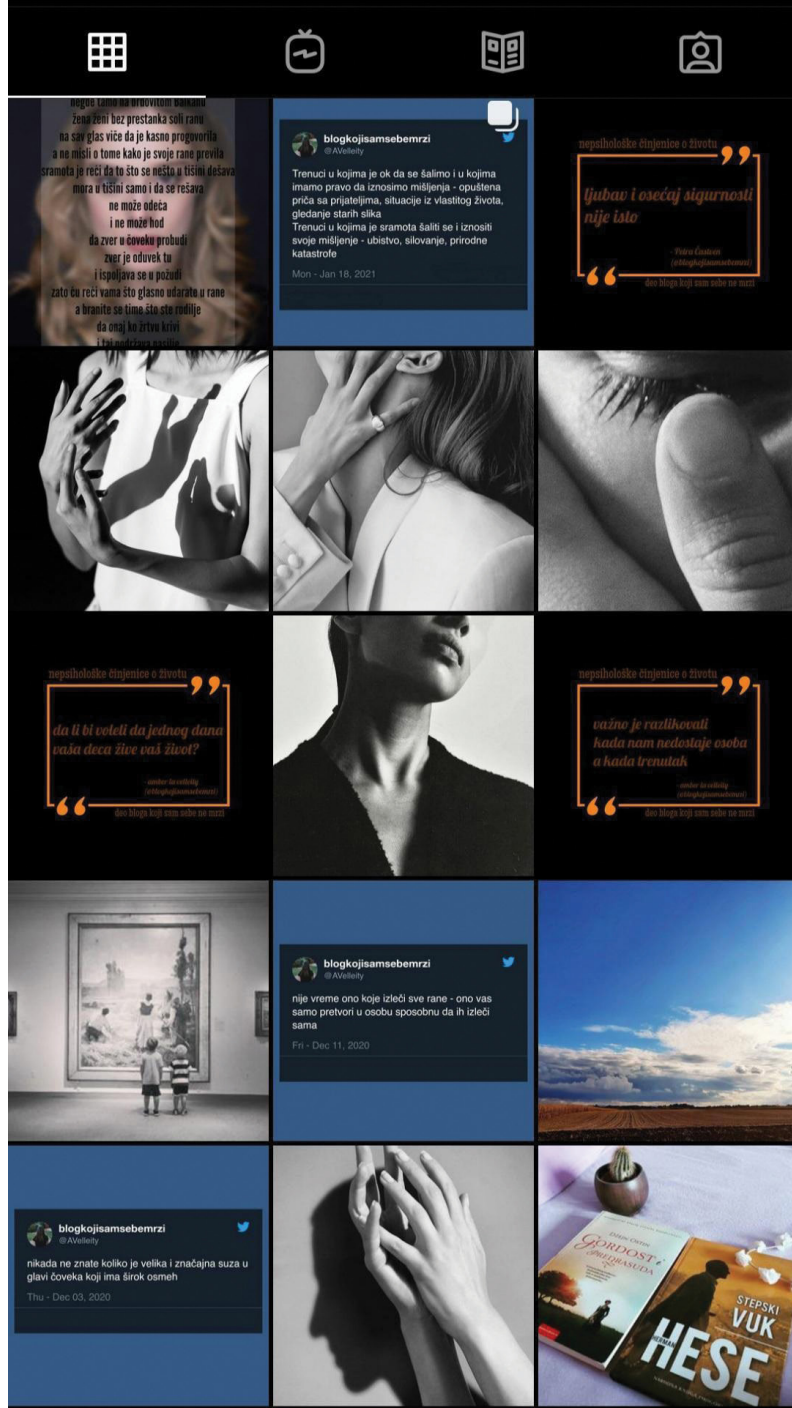
Jana: Rada počúvaš hudbu. Rada píšeš poéziu. Rada počúvaš Balaševiča. Jeho texty piesní sú čistá poézia. Písala si už texty pre hudbu alebo aspoň rozmýšľala v tom smere?

Petra: Moja najlepšia kamarátka spieva v lokálnej skupine LegoDuo & Nina. Pokúsila som sa napísať im text pre pieseň, pokúsila som sa napísať aj iné texty piesní len tak pre seba, lebo sa okrem písania zaoberám aj hraním na akustickej gitare (veľmi ochotnícky). Napísať text pre pieseň mi nešlo, lebo si v hlave nemôžem v úplnosti zosúladiť hudbu a slová. Poriadne som samokritická a toto sa mi nepozdávalo. Pre takéto veci si myslím, že je dôležité vedieť si metricky perfektne zostaviť strofu a ja si vždy radšej vyberiem slobodný verš. Ale aj napriek tomu možno by som sa niekedy v budúcnosti znova pokúsila napísať text pre pieseň, možno sa mi to raz podarí.

Jana: V tom smere Ti držíme palce!

Jana: Majú ľudia, ktorí prechovávajú túžbu, aby niečo vytvorili, možnosť ju prejaviť? Každý má možnosť ukázať svoje diela na sociálnych sieťach, ale otázkou je, po koľkých ľuďoch to príde a či vôbec príde po tých, po ktorých by malo a či to uvidia tí, ktorí si také niečo vážia. Myslíš si, že musí proste prísť chvíľa, keď kvalita vypláva na povrch? Jedna veľká herečka, ktorá prednedávnom umrela, Mira Furlan, povedala - parafrázujem, že všetko čo sa robí, robí sa kvôli samotnej práci a to, či si naše dielo niekto všimne, uctí alebo bude ním pohrdať, či nám prinesie chvály alebo negatívnu kritiku, to nie je naša vec. Všetko čo sa robí, robí sa preto, lebo ty to tak cítiš v hĺbke seba a cítiš povinnosť niečo povedať, napísať, odspievať, nakresliť... Je potom vôbec dôležité, aby našu tvorbu niekto videl, ohodnotil pozitívne alebo naopak? Je človek, ktorému je umenie život, spokojný aj s faktom, že niečo vôbec vytvoril a spokojný v samom procese vytvárania umeleckého diela a nezaujíma ho názor druhých ľudí voči jeho výtvoru? Je ten názor, naopak, nevyhnutný pre ďalšie konanie toho človeka?

Petra: Myslím si, že na túto otázku môžem odpovedať na nasledovnom príklade. Keď som bola mladšia až do prednedávna, mala som túžbu stať sa modelkou. Moja

originálny. Filozof, kritik a esejista, Walter Benjamin, voľakedy dávno hovoril o aure umeleckého diela. Konkrétne, je to ten pocit času a priestoru, v ktorom umelecké dielo vzniklo, teda reprodukcia toho umeleckého diela nemôže mať rovnakú hodnotu ako originál, práve preto, lebo tá aura pri nej neexistuje. Na tú auru sa už nikto nepýta. Ľudia nemajú času pozastaviť sa a pocítiť rozdiel medzi starými a novými dielami, všetko akoby sa im zdalo rovnaké. Človek, ktorý píše tak, že v tom nechá kúsok seba, nepotrebuje hodnotenie od klamlivého pohľadu reality. Kritika dnes nie je kritika, ale aj keby bola, nie každému človekovi zodpovedajú rovnaké veci. Kritika ohodnotila Milenu Markovićovú ako výbornú spisovateľku a váži si ju, no mne sa jej poézia nepáči. Jej jazyk mi nezodpovedá, ale to neznamená, že ona nebude zodpovedať Tebe alebo niekomu inému, alebo že je jej poézia nechutná iba preto, že ju tak ohodnotil nejaký kritik. Umenie sa nesmie generalizovať, lebo je individuálne. Zverejniť niečo svoje je veľká a dôležitá vec, ktorá sa zdá veľmi malá až kým sa nestane nám. Vždy treba byť voči sebe kritický a vedieť kritiku prijať od iného, ale mienka jedného človeka nikdy nebude mienka celého ľudstva.

Jana: Mám pocit, že žijeme v rýchlom čase a aj keď ho máme voľný, vyberieme si nejaký primitívny seriál skôr ako napríklad knihu alebo ako kvalitný seriál, nad ktorým sa treba zamyslieť a obťažovať mozog. Ľahšie je pozerieť sa na dve osoby v zbytočnom dialógu, však? Aký je Tvoj názor na postoj mladých ľudí k umeniu dnes? Tu je možno najlepší príklad hudba. Milan Mladenović raz povedal, že: „Ľudia sú hladní hudby a zábavy a keď ste hladní, zjete to, čo je na stole.“ Povedz nám ešte niečo na túto tému, teda na tému toho, čo sa nám každodenne punúka v médiách.

výška mi v tom prekážala, lebo som vždy bola príliš nízka, aby som siahala po splnenie tej túžby. Rovnako si myslím, že sa nemôžeme všetci stať tým, čím by sme sa chceli stať. Dnes speváci odrazu píšú knihy, youtuberi sa stávajú spevákmi. Lúto mi je, že sa umenie dnes hodnotí inak ako predtým a myslím si, že sa to najviac týka sociálnych sietí a nedostatku voľného času. Človek si dnes môže zaplatiť, aby čo viac ľudí videlo jeho umelecké dielo a tiež sa reality hviezdy stávajú váženými umelcami. Svet sa obrátil horezračky a ľudia, ktorí majú hodnotu, viac nemajú miesta na scéne. Dnes ľudia uvítajú to, čo je ľahšie - dlhé texty nečítajú, vzdelávať sa nechcú, radšej si vyberú ľahšiu cestu než tú ťažšiu. Dnes sa Da Vinciho obraz môže kúpiť aj v čínskom obchode a bude identický ako ten

Petra: Myslím si, že sa dnes v umení vraciame znovu na antickú estetiku krásna, teda znova sa pozeráme iba na vonkajšiu krásu a nie na vnútornú. Hudba sa viac nepočúva - pozerá sa, knihy sa viac nečítajú - fotia sa a kladú na Instagram story, výtvarné umenie sa viac nepozera a nad ním človek nevypustí slzu, lebo sa stalo predmetom, pred ktorým si človek zastane, aby mal pekné úzadie pre fotku, ktorú chce položiť na sociálne siete. Žijeme pod vplyvom sociálnych sietí, neustále sa nám pod nos strkajú veci, produkty, dogmy, ženské telá, čisté tváre. Akoby sme boli poddanými dnešnej móde a zaobísť sa to nedá, ani keby sa chcelo. Výtvarné umenie sa dnes hodnotí podľa toho ktorý obraz sa najviac objavuje na titulnej strane Instagramu,

blogkojisamsebemrzi

@AVelleity

važno je **znati**: ukoliko emocije mogu da se kontrolišu onda nisu prave

Sat - Oct 24, 2020

počúva sa ľahká hudba, ktorá ľahko zide do ucha, čítajú sa knihy, nad ktorými sa nemusí uvažovať. Človek je dosť obťažný inými vecami vôkol seba, aby sa mal času zamyslieť nad niečím ako je umenie. Jednoducho si na to nenájde čas. Nedostatok vzdelávania je tiež výsledkom tohto. Deti sa dnes učia veci, ktoré nikdy nebudú potrebovať a všeobecnú kultúru nemajú. Preto sa nikto nepozastaví na piesni EKV-ej, ale skôr na piesni Milice Todorovičovej. Stali sme sa robotmi, ale sťažovať sa nesmieme, lebo sme si to sami vybudovali.

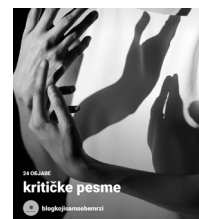
Jana: Ktoré su podľa teba kritériá, ktoré jedno dobré umelecké dielo musí spĺňať? Teda ide o Tvoje osobné kritériá, ktoré dielo musí obsahovať, aby Ťa oslovilo.

Petra: Nemám žiadne kritériá. Umenie cítim ako čo niekto cíti Boha, keď vojde do kostola. Jednoducho, keď cítim, že mi horí duša, vtedy viem, že je to tá pravá vec. Nemám rada klišé, skôr ma osloví niečia vlastná metafora, ako tá, ktorá je pekná, ale som ju už na viacerých miestach videla a skôr ma osloví abstraktný výkres, divadlo, v ktorom sa plače, neobyčajná hudba atď.

Jana: Môže sa v umení prísť po rutinu, aby sa ti stala nudná práca, ktorou sa zaoberáš alebo je to niečo, čo je vždy nové a vždy inakšie a niečo čo zo dňa na deň čoraz viac inšpiruje?

Petra: Myslím si, že sú pre umenie nevyhnutné city a city nemajú nijaký súvis s rutinou. Niekoľkokrát sa mi stalo, že som chcela písať o niečom, čo osobne nepociťujem a čomu v úplnosti nerozumiem a to sú básne, ktoré som nikdy nedokončila. Rutina je pre robotov, ľudia su emotívne bytosti. Aspoň ja ešte stále verím v túto legendu.

Rozhovor urobila Jana Švecová 3.b

01.1

umetnost

02.3

patrijarhalno razmišljanje

Vážení naši čitatelia – dobroduchári! Ak chcete mať dobrého ducha, čítajte – Dobroducháreň!

DOBRODUCHÁREŇ 1.

d'akujúc/vďaka/vďakyvzдание

KARMENA: Ďakujúc úsiliam sa nám podarilo dosiahnuť cieľ.

ŠTEFAN: Vďaka úsiliam sa nám podarilo dosiahnuť cieľ.

IVANA: ĎAKUJÚC či VĎAKA?

DAJANA: Dilema - ľahko riešiteľná.

EMÍLIA: V našom bežnom dorozumívaní často použijeme podobu d'akujúc!

DAJANA: Napríklad: d'akujúc senzibilite sa mi niečo stáva, d'akujúc sestre meškám, d'akujúc neorganizovanosti sa nám nedarí atď...

IVANA: Toto naše d'akujúc sme si prevzali zo srbského – zahvaljujúci.

KARMENA: Prečo podobu d'akujúc netreba používať?

ŠTEFAN: Čím d'akujúc treba nahradiť?!

DAJANA: Vždy, keď vyslovíme d'akujúc - ide o predložku s DATÍVOM.

IVANA: Teda, v slovenčine je to predložka s datívom vyjadrujúca:

ŠTEFAN: dôvod, príčinu, zásluhou niečoho, vďačiac niečomu,

KARMENA: V tomto prípade nejde o d'akujúc, ale – vďa-ka!

MARTIN: Kultúrna slovenčina nepozná d'akujúc.

EMÍLIA: Kultúrna slovenčina pozná len predložku vďa-ka, napríklad:

DAJANA: vďaka úsiliu, vďaka rýchlemu zákroku sa chlapca podarilo zachrániť.

EMÍLIA: Inak podstatné meno ženského rodu – vďaka treba často používať, keďže má krásny význam:

IVANA: vďaka - je to pocit zaviazanosti za preukázané dobro, vďačnosť:

DAJANA: napríklad: prejavy, slová vďaky, s vďakou prijať pozvanie;

KARMENA: srdečná vďaka (za všetko) poďakovanie, úprimná vďaka za porozumenie, vďaka patrí nášmu učiteľovi,

ŠTEFAN: slová vďaky, s vďakou niečo prijať; byť niekomu zaviazaný vďakou;

EMÍLIA: Ich duše preplnené boli vďakou oproti pánu služnému. (Vajanský) To má byť vaša vďaka za všetko? (Žáry)

IVANA: Faust vzdával vďaky svojim spoločníkom. (Záborský) Pozrel na ňu okom plným vďaky (Kukúčín) Dnes nám srdcia vydychujú vďakou (Fr. Kráľ)

MARTIN: Nezabúdajme ani na formulku poďakovania!

DAJANA: Srdečná vďaka! Vďaka ti, Vďaka vám!

ŠTEFAN: Vďaka, že si!

EMÍLIA: Hovorovo vďaka bohu - výraz vyjadrujúci uspokojenie nad niečím, chvalabohu.

KARMENA: Poprosíme nezabúdať ani na príslovku vďačne, napríklad:

IVANA: vďačne pomôcť, vďačne pozrieť.

MARTIN: Keď sme už pri vďake, je ešte jedno krásne slovo.

IVANA: Je to vďakyvzдание, ktoré by nebolo od vecí si osvojovať!

DAJANA: Ide o knižné vďakyvzдание, stredný rod!

ŠTEFAN: Vo význame: vyslovenie vďaky, poďakovanie:

KARMENA: vďakyvzдание za úrodu; pieseň vďakyvzdania.

ZÁVER: DAJANA: dnešná Dobroducháreň bola k nám štedrá!

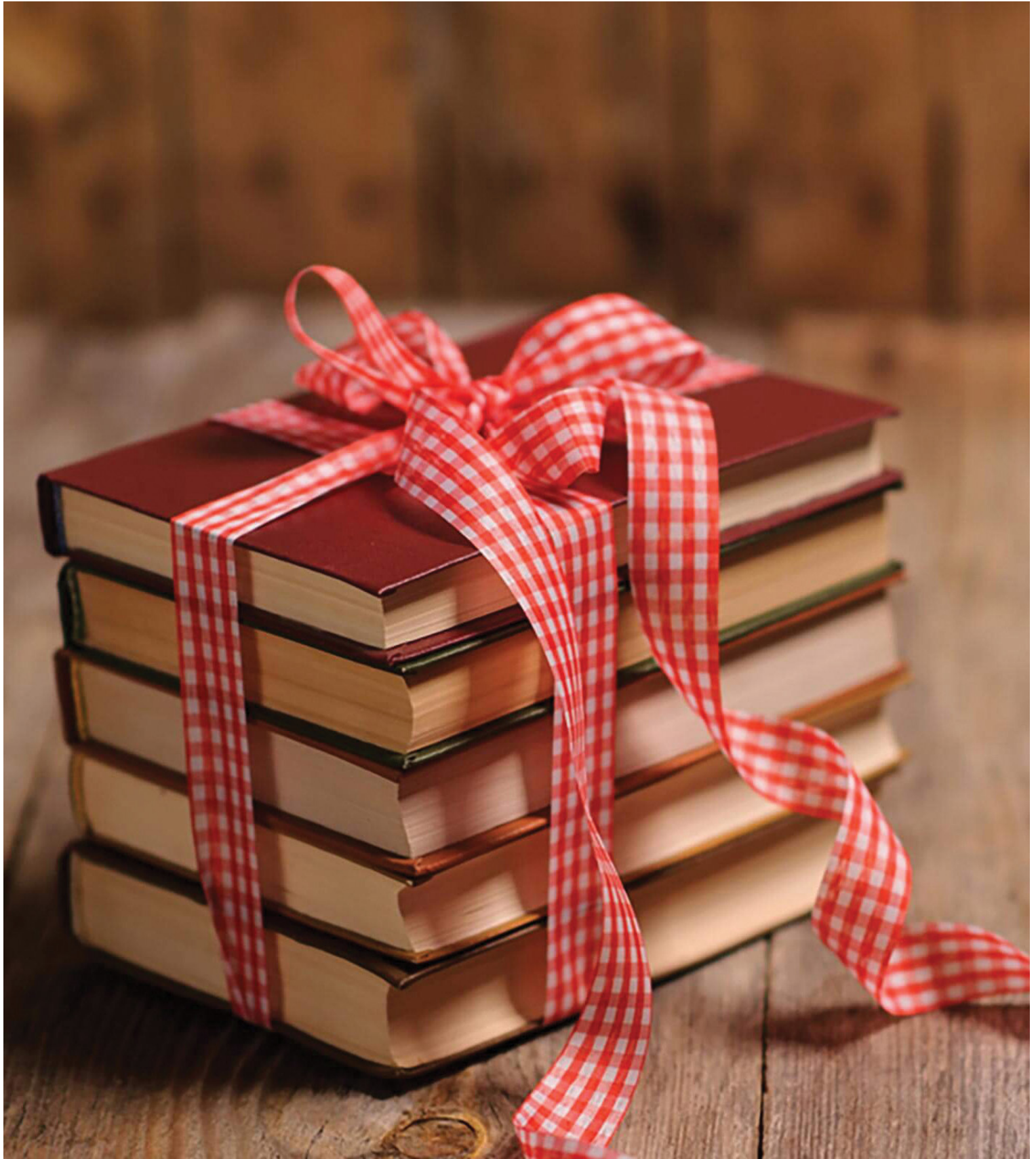
KARMENA: Nedarí sa nám niečo d'akujúc,

EMÍLIA: ale VĎAKA niečomu!

DAJANA: Vďačnosť

IVANA: vďačne vyjadrujeme

KARMENA: vďakyvzdaním!

Šéfredaktor časopisu Sládkovič: Damjan Kalko

Redakcia: Damjan Kalko, Ema Turanová, Martin Pekár, Martin Zvara, Adriana Vozárová, Dajana-Jana Brnová, Irena-Mirjam Nvotová, Ivana Lekárová, Karmena Kováčová, Nina Medovarská, Alexandra Muhová, Ivona Marčoková, Una Žiličová, Valentína Hudecová, Ines Gedrová

Zodpovedné profesorky slovenčiny a srbčiny: Marta Pavčoková, Annamária Boldocká-Grbičová, Helena Despić a Branislava Janković

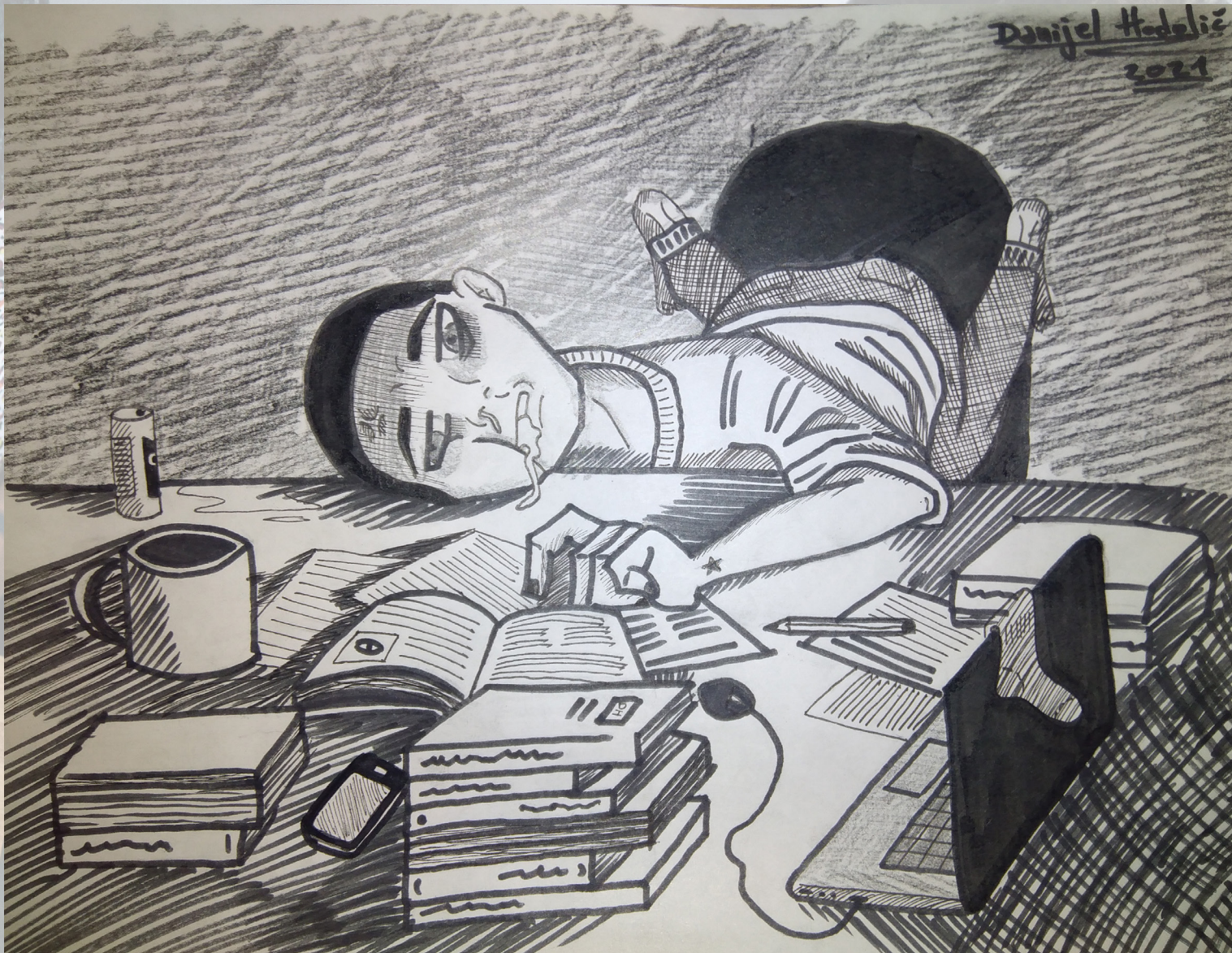
Grafická úprava časopisu Sládkovič: profesorka výtvarnej kultúry Daniela Marková

Titulná strana: Žiacka práca, autorka Lucia Babiaková 3.a

Str. 29: Žiacka práca, autor Danijel Hodolič 3.b

Posledná strana: Žiacka práca, autorka Ema Turanová 3.b

Daniyel Hadoliz
2021

gymnázium
riaditeľ: ++381-21-780-326
tel/fax sekretár: ++381-21-780-167
e-mail riaditeľ: gjkbp19@gmail.com

e-mail sekretár: adminjankolar@gmail.com
e-mail účtovníctvo: vesna.finansije@gmail.com

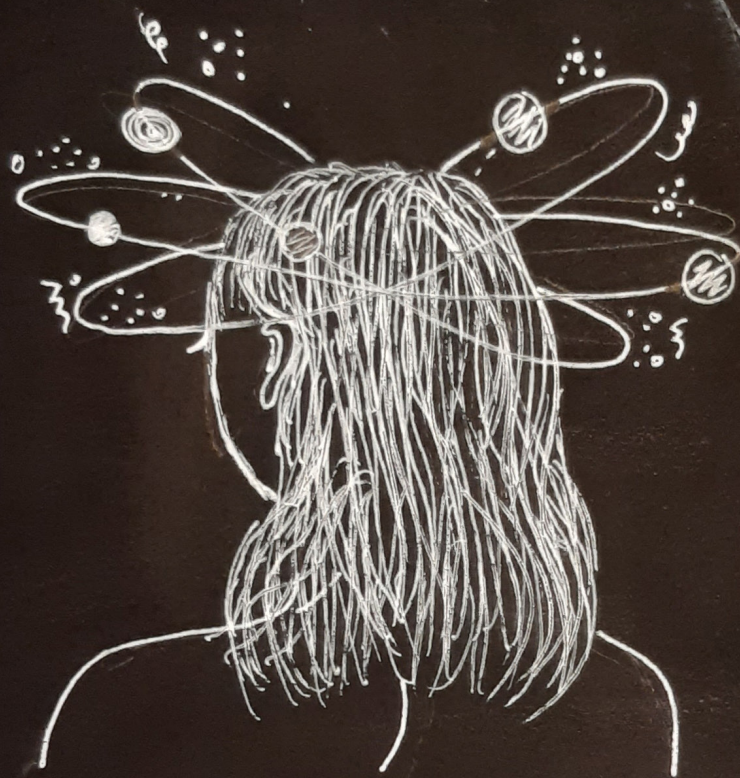
**GYMNÁZIUM
JÁNA KOLLÁRA**
so žiackym domovom

21470 Báčsky Petrovec, ul. 14. VÚSB 12
<http://www.jankollar.org>
žirový účet: 840-1047660-45; 840-1047666-27

žiacky domov
správca: ++381-21-781-844
vrátnica: ++381-21-781-845

e-mail správca: gjkint97@gmail.com
e-mail účtovníctvo: sekretar.gjkint@gmail.com

Ema Juranova' 2021